START!

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. P. ROMÎNĂ

Nr. 5 (148) MARTIE 1965 — Anul VIII (XVIII)

Fotbaliști, aveți cuvîntul!

HANDBAL

REDL și BOGOLEA un cuplu vestit

RUGBI

C. S. M. S.-IAȘI va asalta vîrful piramidei

FOTBAL

- *Reporterii noștri la Constanța și Baia Mare*
- **PORTUGALIA, BENFICA ȘI EUSEBIO**
- **Povestea lui ALFREDO DI STEFANO**

HOCHEI

Momente din istoria campionatelor mondiale

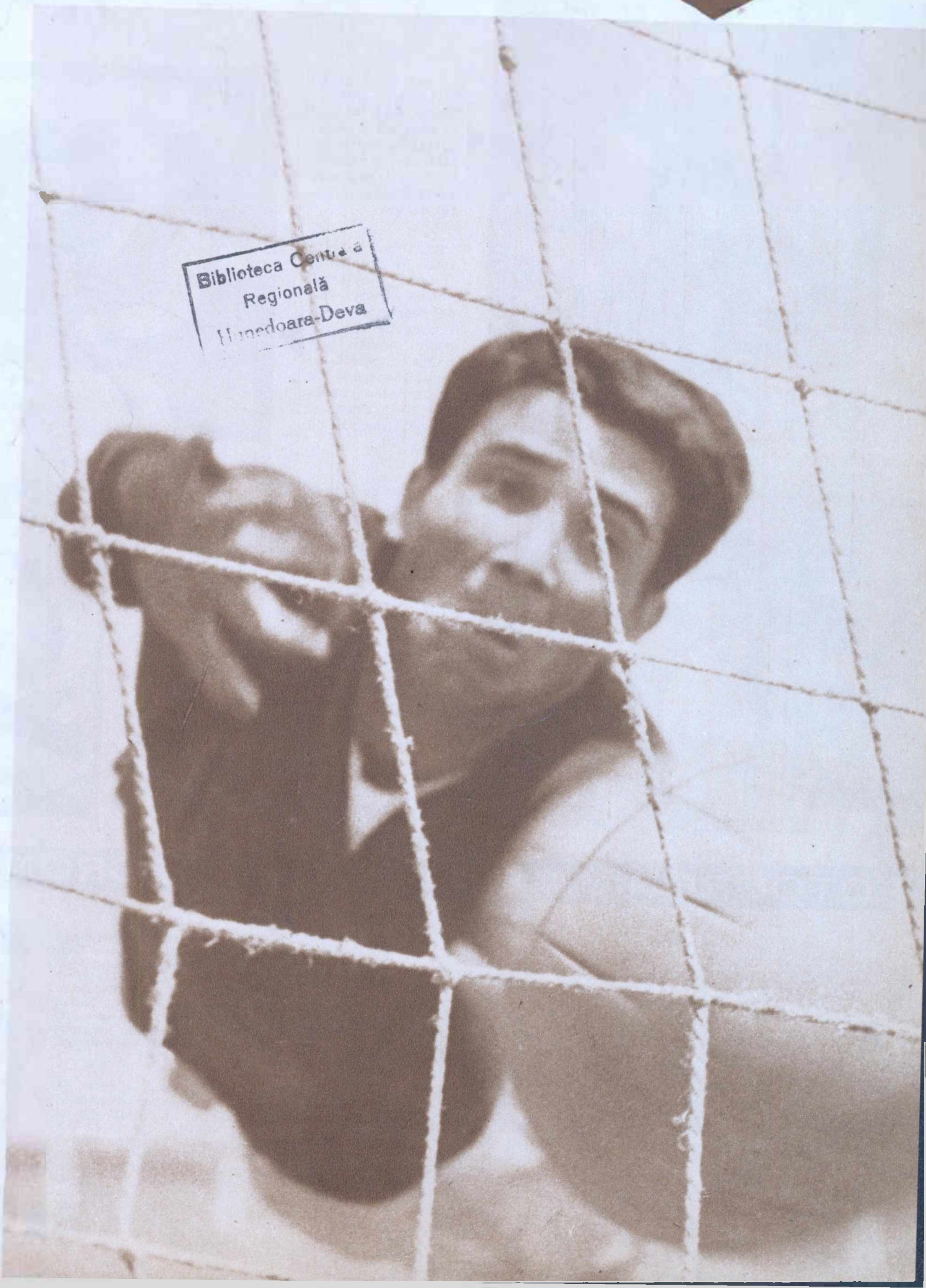

Foto: I. MIHĂICĂ

ÎNTR-O ENTUZIASTĂ UNANIMITATE

Cetăţenii patriei au votat pentru socialism, bunăstare şi pace

Imagini de la sărbătoarea alegerilor

Votează soldatul Vlad Constantin, un vot pentru socialism, bunăstare şi pace.

În dreptul urnei, fotbaliştii clubului Rapid. Au ţinut ca şi în ziua marii sărbători să fie împreună. Iată-i pe Jamaischi, C. Dan şi Năsturescu exercitîndu-şi dreptul de vot.

Instantaneu electoral în renumita staţiune climaterică Poiana Braşov, loc de recreaţie şi de turism pentru oamenii muncii din patria noastră şi pentru oaspeţii de peste hotare. Sportivi şi localnici îşi exercită dreptul de vot.

În ziua de 7 martie căminele culturale s-au transformat în amfitrioanele cetăţenilor din comunele patriei noastre, veniţi să-şi dea votul lor pentru candidaţii Frontului Democraţiei Populare.

Statul nostru democrat-popular a creat învăţămîntului superior condiţii excepţionale. Studenţimii i-au fost durate cămine ultramoderne. Iată, în imagine, o parte din studentele domiciliate în complexul studenţesc Grozăveşti exprimîndu-şi prin votul lor voinţa neclintită de a munci cu elan pentru continua înflorire a Republicii Populare Romîne.

FOTOCRONICA SPORT • FOTOCRONICA SPORT

RUGBI. Cupa 6 Martie — preludiu la campionatul republican. Jocul **Griviţa Roşie — Constructorul** (12—3) a prilejuit o frumoasă dispută sportivă. După o margine, Rădulescu (Griviţa Roşie) va încerca să paseze coechipierului său Stănescu (dreapta) sub «protecţia» oarecum neregulamentară a colegilor săi din înaintare.

VOLEI. Ultimul meci al turului în campionatul feminin la categoria A seria I: Dinamo Bucureşti—Ştiinţa Cluj 3—1 (13—15, 15—4, 15—13, 15—4). Fotografia vă oferă un moment din setul doi al întîlnirii: căpitana dinamovistelor, Doina Ivănescu, finalizează atacul, primind din partea blocajului Ştiinţei riposta plină de corectitudine conform... vechii reguli, cu grijă parcă de a nu depăşi cumva fileul cu mîinile! Ilustrativ, fără nevoia altor comentarii...

Al 32-lea campionat mondial

din istoria hocheiului pe gheață

Printre alte atribute, luna martie îl mai are și pe acela de a oferi prilejul anual al disputării titlului suprem de către cele mai bune echipe de hochei pe gheață din lume. La ora cînd scriem rîndurile de față, marea întrecere se desfășoară încă în Finlanda.

După sistemul devenit clasic, echipele participante au fost împărțite în două grupe, A și B, potrivit valorii arătate în campionatul precedent, de așa manieră încît întîlnirile să se dispute între adversari de forțe apropiate. În urma departajării valorice din 1964, de la Innsbruck (n.n. C.M. coincid întotdeauna cu «europenele» — prima țară europeană clasată primind titlul continental — și cu J.O., în anii olimpici), trofeele pe anul 1965 și le dispută U.R.S.S., Suedia, Cehoslovacia, Canada, S.U.A., R.D. Germană, Norvegia și Finlanda.

Jocurile grupei A au loc la Tampere, iar cele ale grupei B la Turku, Pori și Rauma. Din această grupă fac parte echipele considerate, deocamdată, de mîna a doua — R.F. Germană, Elveția, Polonia, Iugoslavia, Austria, Anglia și Ungaria. Lipsesc din enumerare reprezentativele Japoniei și României, ocupante ale unor locuri onorabile în clasamentele precedente, care nu s-au înscris anul acesta și, ca atare vor fi considerate pe viitor decăzute din drepturi, nemaiputînd figura în clasamentul 1965 — baza pentru admiterea în grupa B în 1966.

După această succintă prezentare (în mare parte, probabil, fapte cunoscute de dv. din presa cotidiană) a evenimentului hocheistic 1965, socotim că nu ar fi lipsit de interes să vă punem la dispoziție o scurtă documentare privind edițiile precedente ale C.M. și olimpice. Să vă furnizăm însă mai întîi unele amănunte inedite legate de marile competiții ale sportului cu pucul. În primul rînd, contrar a ceea ce s-ar crede, «europenele» sînt cu 11 ani (11 ediții deci) mai bătrîne decît «mondialele». Prima lor ediție a avut loc în 1910, în Elveția, in timp ce primul titlu mondial s-a decernat abia în 1924, la J.O. de la Chamonix — Franța. Pînă acum s-au scurs 42 de ediții de «europene» și doar 31 de «mondiale». Și asta deși hocheiul e un sport de origină canadiană!

Iată acum palmaresul campionatelor mondiale și olimpice. Acolo unde acestea au coincis cu întrecerile olimpice, am adăugat inițialele J.O. și numărul ediției jocurilor «albe».

Anvers	1920	Canada	
Chamonix	1924	Canada	J.O.I
St. Moritz	1928	Canada	J.O.II
Chamonix	1930	Canada	
Krynica	1931	Canada	
Lake Placid	1932	Canada	J.O.III
Praga	1933	S.U.A.	
Milano	1934	Canada	
Davos	1935	Canada	
Garmisch Partenkirchen	1936	Anglia	J.O.IV
Londra	1937	Canada	
Praga	1938	Canada	
Basel	1939	Canada	
1940—1946 nedisputat (război)			
Praga	1947	Cehoslovacia	
St. Moritz	1948	Canada	J.O.V
Stockholm	1949	Cehoslovacia	
Londra	1950	Canada	
Paris	1951	Canada	
Oslo	1952	Canada	J.O.VI
Zürich	1953	Suedia	
Stockholm	1954	U.R.S.S.	
Krefeld	1955	Canada	
Cortina d'Ampezzo	1956	U.R.S.S.	J.O.VII
Moscova	1957	Suedia	
Oslo	1958	Canada	
Praga	1959	Canada	
Squaw Valley	1960	S.U.A.	J.O.VIII
Geneva și Lausanne	1961	Canada	
Colorado Springs	1962	Suedia	
Stockholm	1963	U.R.S.S.	
Innsbruck	1964	U.R.S.S.	J.O.IX
Tampere	1965	????	

După cum se poate vedea, deși nu e un sport de origină europeană ci transoceanică, rădăcinile pe care le-a prins pe bătrînul continent sînt trainice. Ele au rodit substanțial însă abia după război, palmaresul impresionant al canadienilor fiind zdruncinat în acești ani postbelici. Pretendenții redutabili au fost U.R.S.S., Suedia și Cehoslovacia. «Debutul» l-au făcut jucătorii din Cehoslovacia în 1947. Au «recidivat» doi ani mai tîrziu, iar «exemplul» le-a fost urmat de suedezi în 1953 și — cu un plus de autoritate — de sovietici în 1954 (cînd dealtfel au și debutat în această competiție!).

De atunci, titlul suprem stă mereu sub semnul incertitudinii... Iată, de altfel, lista de onoare a campionilor mondiali — dacă vreți, un fel de clasament: **Canada** 19 titluri, **U.R.S.S.** 4, **Suedia** 3, **Cehoslovacia** 2, **S.U.A.** 2 și... **Anglia** 1. De remarcat că, în afară de Suedia și Cehoslovacia, celelalte țări care au deținut titlul mondial au cumulat uneori și cununa olimpică sau europeană. Iar pe plan european **Cehoslovacia** deține 10 titluri, **Suedia** — 9, **U.R.S.S.** — 8, urmate la distanță de **Anglia** — 4, **Elveția** — 4, **Germania** — 3, **Austria** — 2, **Franța** și **Belgia** cîte unul.

O ultimă curiozitate: dintre toate aceste țări, numai U.R.S.S. și... Anglia au reușit triplul cumul — mondial, olimpic și european! Întrebarea este, pentru 1965, dacă va fi reușit vreuna din pretendentele europene să-i împiedice pe canadieni să-și rotunjească palmaresul la 20...

VALERIU VORNICEANU

ÎN FOTOGRAFIE:

Iată o fază din disputa echipelor U.R.S.S. și Suediei: sovieticii au înscris încă un gol (5—3).

ECHIPE DE RUGBI DIN CATEGORIA A

C.S.M.S. Iaşi va asalta fruntea

Primăvara — sau cum i se mai spune «doamna în verde» — bate la uşă, gata să-şi facă intrarea triumfală pe stadioanele atît de îndrăgite ale ţării. Şi, o dată cu ea — în iureş — întreg tineretul sportiv.

Revista noastră îşi propune ca începînd cu acest număr să prezinte echipele de rugbi din prima categorie. Facem acest lucru în dorinţa de a-i familiariza pe cititorii noştri cu chipurile acelor sportivi care, duminică de duminică, pe vreme bună sau rea, se întrec pe terenurile străjuite de buturi, într-un dificil şi pasionant campionat sau care — ca o încununare a valorii lor sportive — vor fi chemaţi să îmbrace tricourile naţionalei.

Vă veţi întreba — poate — de ce începem tocmai cu C.S.M.S.-ul? Răspundem: pentru că, trecînd în revistă loturile echipelor provinciale, am ajuns la concluzia că la Iaşi avem, la ora actuală cel puţin, cel mai valoros nucleu rugbistic. Aşadar, Iaşul a luat locul Clujului în sfera «ovalului» (n.a.–Bucureştiul fiind exceptat). Nu este o afirmaţie gratuită. La finele campionatului din 1964, C.S.M.S. s-a situat pe un merituos loc VI, cu 43 puncte (după Steaua, — 60 p. Dinamo, — 59 p. Griviţa Roşie, — 59 p. Progresul — 46 p. şi Constructorul — 44 p.). Avem deci de-a face cu cea mai bună echipă provincială.

*

«Gînd la gînd cu bucurie» aşa au exclamat într-o bună zi a anului 1952 ing. **Eugen Popa,** azi şef de lucrări la Institutul Politehnic din Iaşi şi **Valeriu Ghidinici,** fostul jucător al C.F.R.-ului, student pe atunci la acelaşi Institut Politehnic. **«Să facem şi noi o echipă de rugbi!»** Zis şi făcut, şi în 1952 Ştiinţa–Politehnica era lansată pe arena rugbiului romînesc de către un inimos grup de studenţi şi profesori moldoveni. **Valeriu Ghidinici** — jucător şi antrenor — a făcut începutul. Apoi, locul i-a fost luat de **Ianuarie Jinga** şi mai tîrziu de regretatul antrenor **Gustav Fanella.**

Sporirea potenţialului tehnic şi tactic al XV-lui ieşean, şi îmbunătăţirea performanţei sportive au venit odată cu înfiinţarea clubului C.S.M.S., care grupa cele mai autentice valori ale sportului ieşean. **Secţia se dezvoltă şi rugbiul urcă în Iaşi, în scara ierarhiei sporturilor, pînă pe locul doi, după fotbal.** XV-le ieşean joacă un rol tot mai important în campionat. Se înregistrează o creştere valorică însemnată, exprimată de următoarele date. În 1961 rugbiştii ieşeni ocupă locul IV în clasamentul final al campionatului. (Este cea mai bună performanţă din scurta lor istorie). Urmează o bruscă cădere — locul IX în 1962 — explicabilă prin plecarea unei întregi pleiade de rugbişti, care au absolvit facultăţile ieşene, dintre cei mai buni. (Asta e de altfel soarta tuturor echipelor studenţeşti). După acest «duş rece», care pare să-l fi trezit la o nouă realitate, C.S.M.S.-ul a pornit din nou în sus pe scara valorilor: 1963 — locul VII, 1964 — locul VI, 1965 — locul... dar să nu anticipăm.

*

Asadar, rugbiul continuă impetuos. De data aceasta grupat în jurul a două noi personalităţi: antrenorul **Alexandru Carnabel** (ieşean, de ocazie, de doi ani) un adept al jocului modern, studiat şi maestrul sportului **Gheorghe Drobotă,** căpitanul echipei şi simpaticul nostru internaţional, animatorul şi sufletul activităţii rugbistice din Iaşi. Barometrul e acum în urcare şi balonul oval are toate şansele să cîştige din nou teren.

Am stat de vorbă cu antrenorul Carnabel şi l-am întrebat pe ce se întemeiază soliditatea formaţiei ieşene (pentru că «XV-le» acesta îmi pare foarte solid, echilibrat). Iată ce mi-a răspuns:

«Consider că principala calitate a echipei noastre este continuitatea şi seriozitatea în pregătire. Preşedintele secţiei, de pildă, este acelaşi de la înfiinţare. Şi, alături de el, de peste 10 ani ne sînt credincioşi 6 sportivi (cei din fotografia de jos), **care şi astăzi constituie nucleul de bază al echipei. În ultimul an am încercat să modificăm concepţia de joc. Vrem să desfăşurăm un rugbi mai spectaculos. E drept, nu am obţinut încă rezultate prea bune în faţa echipelor «mari», totuşi: cu Steaua (3—6 şi din nou 3—6), cu Griviţa Roşie (9—11 la Bucureşti şi 6—12), cu Dinamo (5—6 la Iaşi şi 3—19), în schimb am cîştigat acolo unde alţii nu pot obţine cu uşurinţă cele trei puncte: la Timişoara (11—3), la Cluj (8—0) şi am realizat două valoroase rezultate egale la Bucureşti, cu Gloria (6—6) şi Constructorul (0—0).** Acum am în pregătire un lot de 26 de jucători. Iată-l: linia I-a — **Gh. Drobotă,** 30 ani, **R. Rosenberg,** 29 ani, **I. Szasz,** 29 ani, **C. Pandele,** 26 ani; taloneri — **Gh. Herghelegiu,** 31 ani, **Al. Lanz,** 22 ani; linia a II-a — **C. Dăscălescu,** 25 ani, **L. Oarză,** 26 ani, **R. Iftimie,** 18 ani, **P. Popescu,** 25 ani; linia a III-a — **I. Florescu,** 32 ani, **F. Dorin,** 21 ani, **M. Păunescu,** 23 ani, **C. Dellapupa,** 23 ani; **S. Spiratos,** 20 ani; mijlocaşi — **R. Roibaşu,** 21 ani, **S. Homănă,** 23 ani; centri — **P. Vizitiu,** 30 ani, **M. Huţanu,** 29 ani, **E. Gîdei,** 22 ani, **V. Revei,** 23 ani; aripi — **Al. Maţievschi,** 28 ani, **M. Mănescu,** 30 ani, **V. Ciohodaru,** 22 ani; fundaşi — **E. Crişan,** 23 ani, şi **C. Dobrin,** 21 ani. **Ce-mi propun? În primul rînd să folosesc calităţile lui Crişan ca fundaş ofensiv, ceea ce va da un plus de vigoare atacului. În al doilea rînd, mă bazez pe înălţimea şi dexteritatea celor 4 prinzători : Dăscălescu, Oarză, Iftimie şi Dorin. Desigur, că tot înaintarea va duce greul jocului. Toate fazele pleacă doar de la înaintaşi, care au datoria să deschidă cît mai multe baloane. În aceasta va consta cheia jocului nostru».**

Asistînd la un joc-antrenament i-am notat cu plus pe cei doi pilieri — Drobotă şi Rosenberg, pe cei din linia a doua, pe mijlocaşul la grămadă Roibaşu, pe centrul Vizitiu fundaşului Crişan şi linia a III-a — Florescu, ceilalţi părîndu-mi-se de o valoare medie.

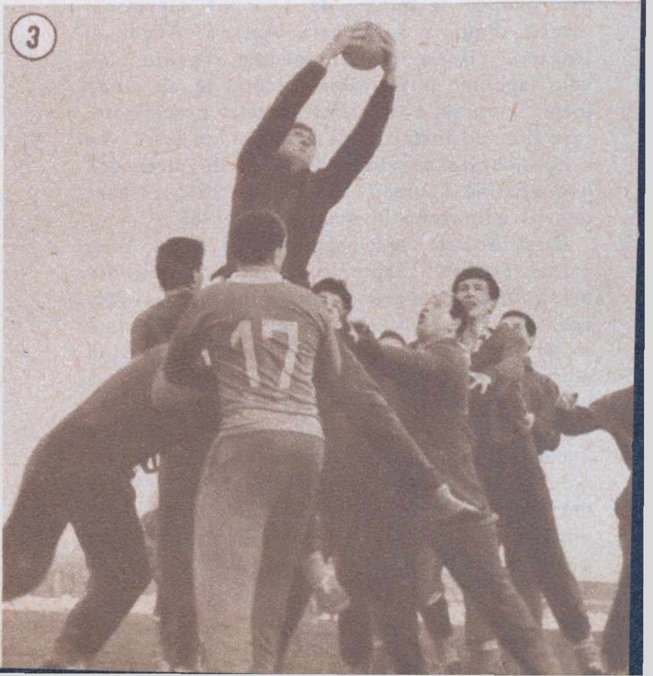
M-am convins cu proprii ochi de seriozitatea echipei ieşene. Atenţie deci vouă, cei de la Steaua, Griviţa Roşie şi Dinamo, rugbiştii de la C.S.M.S. şi-au pus în gînd să asalteze fruntea clasamentului şi să vă «detroneze». Şi gîndul lor nu mi se pare deloc năstruşnic!

D. CALLIMACHI

Foto: **P. ROMOSAN**

clasamentului

1. Internaționalul GH. DROBOTĂ, maestru al sportului, se... antrenează de pe acum în vederea înfruntării cu «Cocoșul galic».

2. Zece ani de rugbi la aceeași echipă. Jos, de la stînga la dreapta: AL. MAȚIEVSCHI, GH. HERGHELEGIU, MIRCEA HUȚANU. În picioare: PAVEL VIZITIU, GH. DROBOTĂ și ROBERT ROSENBERG.

3. Exercițiu de prindere a balonului în margine. La minge: C. DĂSCĂLESCU.

4. Cei 6 ieșeni vizați pentru loturile naționale: SPIRU SPIRATOS (tineret — linia a treia, student Construcții II, 20 de ani, 1,80 m, 80 kg.); RADU IFTIMIE (juniori — linia a doua, Electrotehnică I, 18 ani, 1,92 m, 92 kg.); RADU ROIBAȘU (tineret — mijlocaș grămadă, Ed. Fiz. III, 21 ani, 1,67 m, 64 kg.); GHEORGHE DROBOTĂ (A — linia întîia, ing. hortiviticol, 30 ani, 1,83 m, 96 kg.); EMIL CRIȘAN (A — fundaș, Ed. Fiz. I, 23 ani, 1,80 m, 75 kg.); CONSTANTIN DĂSCĂLESCU (A — linia a doua, Construcții V, 25 ani, 1,87 m, 87 kg.).

5. Un gest de afecțiune față de căpitanul echipei, DROBOTĂ; i se oferă un balon. Îl semnează ROSENBERG, IFTIMIE, SPIRATOS și CRIȘAN.

Rugbiul francez de la Dublin la Twickenham

Corespondență din Paris de la ROBERT BARRAN

Meciul nul impus Franței de XV-le Irlandei, la 23 ianuarie, la Dublin, a avut darul să tempereze entuziasmul excesiv al acelora care considerau apriori echipa lui CRAUSTE drept invincibilă. A fost o necesară readucere la realitate, dar irlandezii nu trebuie să se supraestimeze pentru atîta lucru.

Reprezentanții Irlandei au pătruns într-adevăr pe terenul lor de la Lansdowne Road, arhiplin cu 55 000 de spectatori, cu o singură intenție: aceea de a-i impiedica pe francezi să joace. Am avut la început surpriza de a-l vedea pe DAUGA bătut în margine de MAC BRIDE, de a vedea de asemenea grămada franceză dominată. Dar irlandezii n-au profitat pentru a construi nici cea mai mică ofensivă. De frica contraatacurilor franceze, ei au închis cu desăvîrșire jocul. Ceea ce este cu adevărat regretabil, mai ales atunci cînd ai un mijlocaș la deschidere de o asemenea clasă ca aceea a lui GIBSON, un student în drept de la Universitatea din Cambridge, cel mai bun om, împreună cu fundașul KIERNAN, din echipa irlandeză.

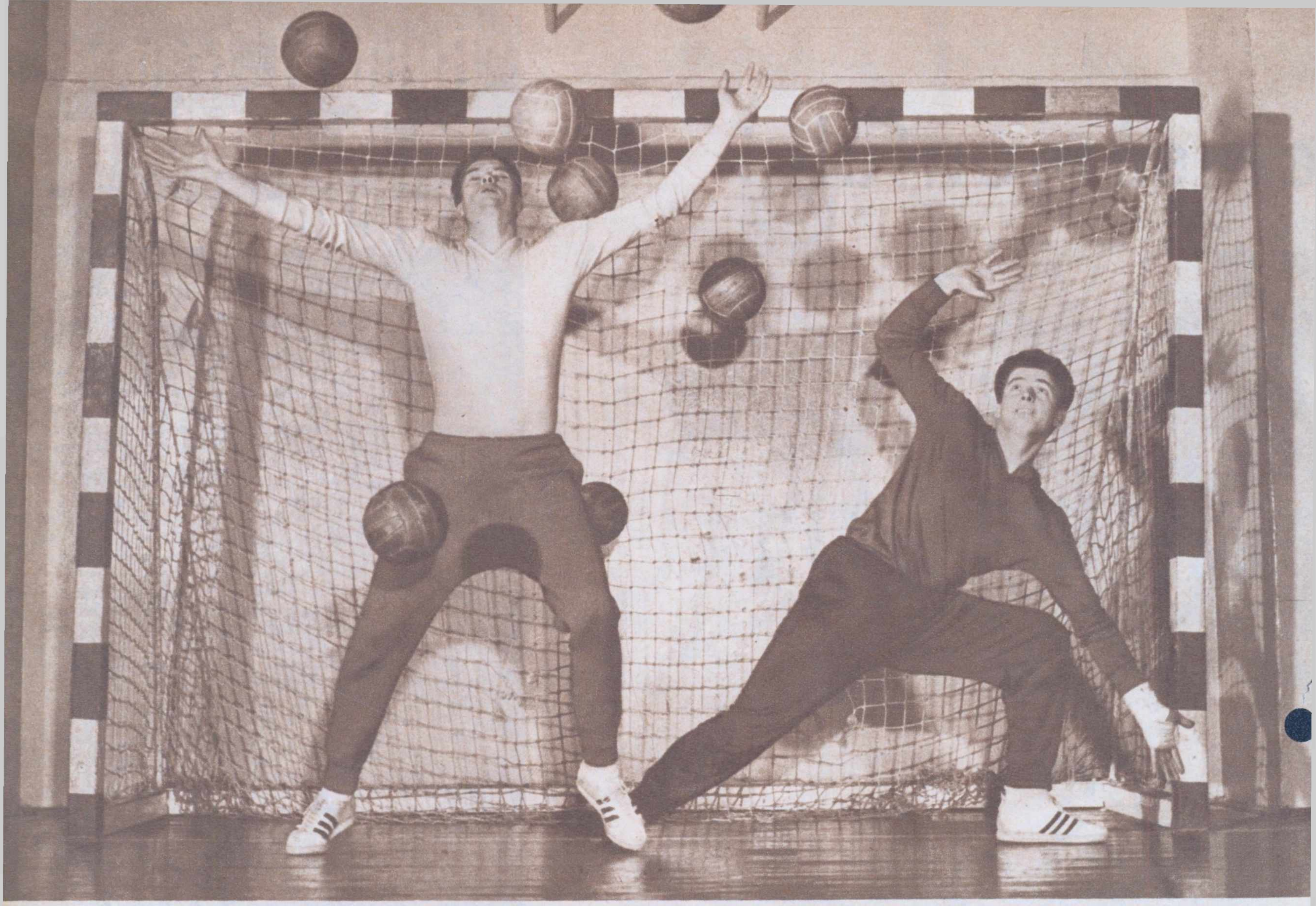
În aceste condiții am asistat doar la o violentă ciocnire între înaintași, marcată de brutalități, în care jucătorul de linia a doua irlandez MULCAKY, medic, s-a remarcat în mod extrem de nefavorabil, ca și linia a treia MURPHY, în permanentă răfuială cu LIRA. Conduși printr-o încercare dubioasă, după un dribling confuz, francezii n-au putut să egaleze decît cu 7 minute înainte de fluierul final. Printr-o magnifică încercare, de altfel singura fază strălucită a acestui

Dublin: Irlanda—Franța 3—3. Irlandezii atacă, dar fundașul Dedieu, la post, a prins din zbor.

joc tern. La o ieșire din grămadă, HERRERO l-a servit pe CRAUSTE, care a realizat o pătrundere și mingea a zburat din mînă în mînă de la mijlocașul CAPDOUZE pînă la aripa stîngă DARROUY, care a fructificat.

Francezii au pierdut apoi cel de al treilea joc al turneului, cel împotriva XV-lui Angliei, pe stadionul Twickenham din Londra, la 27 februarie (6—9), ceea ce a permis Irlandei, învingătoare, în deplasare, asupra scoțienilor, să treacă — neașteptat — în fruntea clasamentului acestei tumultuoase ediții 1965. Desigur, francezii nu și-au spus încă ultimul cuvînt, ei avînd drept de apel în martie, la Paris, cînd vor înfrunta XV-le Țării Galilor. Dar, este greu de presupus că ei vor mai putea remonta handicapul înfrîngerii londoneze pentru a cîștiga Turneul celor 5 națiuni. Unde se vede că un optimism prematur nu e niciodată bun.

Cei doi cu «numărul 1» se antrenează pentru dumneavoastră... În stînga Redl, iar în dreapta Bogolea

Jucătorii cu nr. 1

Ca și tine, cititorule, am luat adesea loc în tribuna sălii Floreasca și am aplaudat cu multă plăcere evoluția reprezentativei noastre masculine de handbal în 7. Cîte satisfacții am avut atunci cînd componenții ei au demonstrat înalta clasă la care au ajuns și cîte emoții am încercat cînd înaintași renumiți treceau de «zidul» șaptelui romînesc.

De obicei se scrie cu precădere despre cei care marchează mai spectaculos golul victoriei. Cred că am asentimentul dumneavoastră să-i prezint de data aceasta pe jucătorii cu nr. 1, pe portarii noștri cei mai buni.

În sala de antrenament, forfota obișnuită a pregătirilor. Se pasează, se execută schimbări de locuri și fel de fel de alte exerciții. În poartă, jucătorul cu nr. 1 este antrenat de «umbra» sa, tot un jucător cu nr. 1. Primul este Mihai Redl, iar umbra — Ion Bogolea. Ambii sînt maeștri emeriți ai sportului, componenți ai echipei Dinamo București și apărători ai porții naționalei noastre. Lucrează cu multă seriozitate. Din cînd în cînd, zîmbetul lor zboară spre culisele tribunei.

Dintr-un colț, doi ochi albaștri îi privesc cu admirație și... oarecum invidioși. «Poate voi deveni și eu cîndva ca tăticu» — gîndește micuțul «Mișî II», fiul lui Mihai Redl. Ghicindu-i gîndul, tatăl și-a propus să-i povestească cum a ajuns portar al echipei naționale.

— Acasă, la bunici, la Lugoj, cînd eram ca tine, fugeam după cei mai mari decît mine, să le iau mingea din picioare și deseori veneam acasă cu genunchii juliți. Tot ca tine. Cînd am împlinit 8 ani, am început să joc și eu fotbal. Am fost luat de către cei de la «Muncitorul», la pitici — mai întîi — ca centru înaintaș. Chiar de la primul joc «ceata» noastră a fost mîndră de mine, pentru că am reușit să dau două goluri. După un an m-am retras de la înaintare și am trecut la apărare. Stoper. În ziare, pe timpul acela, se scria mult despre «Voinescu» și l-am îndrăgit într-atît, încît am avut mult de furcă cu tata ca să mă ducă să-l văd și eu pe acest om «panteră», căruia înaintașii reușeau foarte rar să-i scuture plasa. Așa am devenit eu portar la Voința.

Într-o zi, în 1951, cînd aveam 15 ani, echipa de handbal Spartac din Lugoj trebuia să facă o deplasare la Buziaș, pentru un meci foarte important. Dar portarul echipei era bolnav. Antrenorul nu voia să piardă meciul prin neprezentare și a cerut un ajutor echipei de fotbal. Atunci mi s-a spus că va trebui să apăr la handbal. Era prima încercare, dar nu știam cum o să iasă. Rezultatul a fost în favoarea echipei noastre și îmi amintesc și acum emoțiile prin care am trecut. A fost începutul meu în handbal.

Am găsit apoi în antrenorul Aurel Ignea omul care a reușit să mă facă să iubesc poarta handbalului de cîmp.

În anul 1956 am început să joc la Dinamo, unde, alături de Ivănescu, Lucian Popescu, Gh. Covaci, Geo Rădulescu, Ristoiu, Tănăsescu și alții am jucat handbal de cîmp și apoi handbal redus. Curînd am devenit rezerva portarului Haberbusch, care m-a uimit prin calmul său și a reușit să mă apropie și mai mult de tricoul cu nr. 1.

Lucram de multe ori cîte șapte ore pe zi cu «nea Vlase», omul cu răbdare de fier, omul care a dat totul pentru handbal, și căruia noi, elevii lui, îi datorăm nopțile de neuitat de la Dortmund și Praga. Mă bucur nespus de mult că munca lui a dat rezultate mari.

În 1961, la Krefeld, am jucat contra Germaniei (cu echipa unită) pe care am întrecut-o cu 12—9 (7—5). Întîlnirea a rămas întipărită în mintea mea. Am cules multe aplauze atunci. La ultima ediție a campionatului mondial, cel mai dificil meci a fost cel cu echipa sovietică. Întreaga noastră echipă a luptat

din răsputeri. Antrenorul lotului, prof. Ghermănescu, a sesizat bine că principalul «tun» este Lebedev şi a organizat o apărare forte. Băieţii noştri au respectat întocmai indicaţiile primite şi astfel, cu toţii, ne-am bucurat de rezultatul obţinut. Au mai urmat apoi marile meciuri cu cehii şi cu suedezii. În cele din urmă, calmul şi puterea noastră de luptă ne-au adus titlul suprem pentru a doua oară.. Eşti mulţumit de povestea mea, Mişi?

— Da, dar vreau să ştiu şi de nenea Bogolea cum a ajuns portar.

— Bine, curiosule.. Hai să-l chemăm pe nenea Bogolea..

*

...Undeva, pe un deal, Mişi, există un orăşel tare frumos, cu ziduri vechi şi case micuţe şi colorate: Sighişoara.

Şi eu, ca şi mulţi din prietenii mei, am început cu fotbalul. Aveam vreo 8 ani cînd pe strada mea s-a format o echipă de copii. La inceput am jucat portar, dar asta pentru că pe strada noastră treceau mereu fotbalişti cu ghete cu crampoane şi tricouri frumoase, iar portarul ducea întotdeauna mingea. Îi însoţeam de fiecare dată spre terenul oraşului şi de cele mai multe ori le duceam mingea sau ghetele de fotbal. La teren stăteam în spatele porţii şi plonjam după mingile trase de cei mari. Aşa mi-am început activitatea de portar. După 5 ani de fotbal, am jucat şi handbal în 11. La 16 ani apăram poarta echipei «Voinţa» Sighişoara. Între timp am urmat Şcoala profesională şi am devenit frezor. La şcoală am jucat şi fotbal, dar a trebuit să-l părăsesc, din nou, pentru că în anul 1957 am fost selecţionat pentru întîlnirea de juniori cu reprezentativa Poloniei. În ambele meciuri echipa noastră a ieşit invingătoare. Bucuria mea nu avea margini. În 1959 am fost chemat la cîteva jocuri de încercare pentru campionatele mondiale de handbal în 11 de la Viena, dar nefiind bine pregătit, am rămas.. acasă. În toamnă am plecat militar şi am început să joc handbal în 11 şi handbal redus la Dinamo. Începînd un antrenament foarte serios cu antrenorul de azi, «nea Vlase», care s-a preocupat în mod special de pregătirea portarilor, am ajuns în acelaşi an rezerva lui tăticu şi portar la echipa de tineret. De atunci, ca şi tăticu, n-am mai părăsit poarta naţionalei. Cele mai frumoase meciuri ale mele?

Primul, în 1962, cu echipa R.D.G. la Bucureşti cînd, prinzînd o zi bună, am fost cineva, ajutat mai ales de încurajările publicului nostru atît de darnic. Apoi, meciul cu Iugoslavia, meciul cu R.F.G. şi cel disputat cu selecţionata Cehoslovaciei, la Bucureşti, terminat cu victoria echipei noastre de tineret. Am fost de 36 ori internaţional. Cei mai buni portari pe care i-am văzut au fost Vycha (Cehoslovacia), Mortensen (Danemarca) şi în primul rînd.. tăticu. Ei, ce zici? Te faci şi tu portar?

PAUL ROMOŞAN

«..Dar vreau să ştiu şi de tine, nene Bogolea, cum ai ajuns portar...»

Adio, BAMBUS

de dr. **CLEMENT C. BACIU**

Spune-mi, biologule, ce este bambusul? Da, ştiu. Vei da un răspuns didactic, în termenii tropăitori ai unei definiţii rigide. Pentru tine, bambusul nu va pieri decît printr-un cataclism geofizic.

Spune-mi, bătrînule chinez, ce este bambusul? Pentru tine, bambusul a însemnat multe, desigur. Printre zece beţe de bambus, puse în mişcare de piciorul ţesătorului de brocate de pe malurile rîului Tsin-Hwai, se năşteau, sub ochii lui Egon Erwin-Kisch, minunate desene. Şi mai ţii minte sampanii, cele mai mici bărci de pescari din lume, cu pînze de culoarea tutunului, întinse pe o împletitură de bambus, care navigau pe apele Mării Galbene.

Dar tu, croitorule Mednicov, erou imaginar, sau poate real, al marelui Maxim Gorki, nu-ţi băteai nevasta peste ţurloaie cu o trestie de bambus?

Cîntă-ţi, gheişă, cîntecul străvechi de plictis...

«Palidă zi
Străbate prin storul de bambus
Sufletul mi-e plin de tristeţe
Şi fără să vreau
Număr dungile albe
Numai aşa...»

Spune-mi, inginerule electrotehnician, pe tine nu te leagă nimic de bambus? Să-ţi reamintesc că Edison, în căutarea lămpii electrice, a încercat multe fibre de lemn, pînă a găsit o fibră de bambus, care i-a servit drept prim filament de cărbune pentru becul electric?

Şi ar mai fi mulţi de întrebat, foarte mulţi. Pescarul cu undiţele, Charlie Chaplin cu bastonul lui ca un semn de întrebare, care-i întregea prin măiestre ondulaţii realizările artistice, ţăranul coreean care foloseşte beţele lungi de bambus drept fluiere ce scot sunete asemănătoare cavalului.

Dar nu acestora toţi şi nici multor altora nu le sînt adresate aceste rînduri, ci acelora care au îndrăgit cîndva prăjina de bambus, ca pe un aparat care le-a permis să trăiască o formă mai deosebită de mişcare.

Olimpiada anului 1964, organizată de oameni cu ochi prelungi şi inteligenţi şi cu mîini mlădioase şi îndemînatice, a demonstrat eficacitatea vie a tehnicităţii moderne, îngropînd nu numai recorduri, ci şi metode organizatorice. În avalanşa lucrurilor îngropate s-a prăbuşit definitiv şi prăjina de bambus...

Fără să vrei, te simţi copleşit de amintiri. Nestrunită, imaginaţia se întoarce spre neguri apuse, cînd se sărea fără cutie, împlîntîndu-se prăjina de lemn cu vîrf metalic, direct în groapa cu nisip. Era în anul de pomină 1866, al englezilor Mitchel şi Veller, care stabileau prima performanţă mondială: 3,20 m. Prăjina va rămîne fără vîrful metalic abia în 1898, cînd americanii Baxter şi Klapp vor introduce cutia de înfigere, realizînd astfel o mai mare continuitate între elan şi săritura propriu-zisă. Şi abia în 1908, un alt american, Albert Gilbert, va folosi, pentru prima oară prăjina de bambus. Era în perioada în care francezul Gonder începe să penduleze. Prăjina, supusă, se înconvoaie şi săritorii îi speculează elasticitatea. În această epocă, sub mirajul unei performanţe care părea formidabilă — 4 metri — se încheagă unitatea dintre bambus şi săritorii de prăjină.

Prin ceaţa amintirilor se întrezăresc concursurile de selecţie pentru Olimpiada de la Stockholm, din 1912, cînd studentul american Marc S. Wright a sărit pentru prima oară peste 4 m. Prăjina de bambus cu care s-a realizat performanţa a intrat în istorie. Sfîrşitul ei tragi-comic ni-l povesteşte chiar Wright, care după Jocurile Olimpice a făcut un lung turneu în Europa, ajungînd la Frankfurt pe Main, într-o zi înăbuşitoare de august. **«Căldura moleşitoare nu ne permitea nici un efort, lucru pe care-l observaseră şi organizatorii concursului, cărora le-a venit o idee năstruşnică. Şi, cîţiva gardieni publici apărură pe stadion cu nişte enorme ulcioare de faianţă, pline cu spumoasa şi recea bere «Münchener», care ne-a prins bine tuturor. Ne-am dat atunci toată silinţa şi, în general, ziua se poate spune că a fost salvată. Din pricina rîvnei cu care lucram** (credeţi-mă, nu era berea de vină) **la o încercare viguroasă mi-am rupt prăjina de bambus cu care stabilisem cu cîteva săptămîni mai înainte recordul mondial de 4 m. Nu mai spun, că de-abia am salvat, pentru mine, o bucată din acest lemn istoric, pe care spectatorii, îngrijoraţi de căderea mea, l-au «rechiziţionat» într-o clipă.**

Performanţa de 4 m 01,8, realizată de M.S. Wright cu o prăjină de bambus, reprezintă şi primul record mondial al probei, omologat de Federaţia Internaţională de Atletism.

Amintirile fug o dată cu anii şi nume de legendă se înscriu în ordine: Franck Foss, campionul olimpic de la Anvers, care a introdus «cîrligul» peste ştachetă, ambiţiosul Charles Hoff, Lee Barnes, devenit artist al studiourilor Metro-Goldwyn-Mayer, Bill Sefton şi Earle Meadows, în etern duel şi, bineînţeles, miraculosul Cornelius Warmerdam, care în 1943 a sărit cu o prăjină de bambus 4,77 m, stabilind o performanţă de neîntrecut.

Pentru toţi aceştia şi pentru mulţi alţii, mai mult sau mai puţin cunoscuţi, despărţirea de prăjina de bambus se face cu reveria lucrurilor dragi, de care te separă mari distanţe în timp. Totuşi, salutul de despărţire se cădea să-i spunem noi, cei vechi, care am fraternizat cu bambusul.

Adio, Bambus...

Fotbaliști, aveți cuvîntul!

Da, aveți cuvîntul!

E rîndul vostru.

Pentru că astăzi începe returul campionatului de fotbal, unul din vestitorii primăverii.

...Voi, fotbaliștii, ați avut o iarnă lungă. O iarnă în care peste necazul unei toamne cu gazon neroditor, au curs săgețile criticilor, multe și aspre.

A fost o iarnă grea. Dar, poate, binevenită și purificatoare. În rîndul vostru s-a simțit, parcă, o răzvrătire împotriva inerției. Am simțit că pînă și revolta față de săgețile uneori veninoase ale combatanților pe gazonul alb al hîrtiei a fost mai mult o revoltă împotriva propriei voastre nehotărîri și, am zice, nepăsări.

Dar a venit și 14 martie.

Și aveți cuvîntul în replică.

O replică vie, care ar putea fi formidabilă. Pentru că un gol din vole sau un dribling-Corso întunecă pînă și cea mai frumoasă dintre metaforele gazonului alb.

Aveți, deci, cuvîntul...

În primul rînd liderul: DINAMO. Aveți prilejul să demonstrați că în cuptorul de la San Siro s-au născut cîteva cristale de mîndrie, astfel ca bătălia pentru al patrulea titlu să nu fie doar un scop, ci un mijloc.

Ce așteptăm de la STEAUA?

Mai multă ordine în capetele mult prea exuberante ale «tinerilor săi furioși». E nepermis ca un singur om (Constantin) să gîndească pentru o întreagă echipă.

RAPID?

În primul rînd, un memento. Pentru Dumitriu, Ionescu și compania. De peste treizeci de ani de cînd există campionatul romîn de fotbal, nici un giuleștean n-a simțit bucuria deplină a unui titlu de campion. Pe masa giuleștenilor au existat întotdeauna globuri strălucitoare, beteală, artificii și toate celelalte ornamente. Dar a lipsit pomul voinței și al seriozității depline.

Poate că acum a venit momentul...

STEAGUL ROȘU?

Mai multă îndrăzneală, mai puțină filozofie și o revizie generală a cutiei de viteze.

C.S.M.S.?

De la disciplina dobîndită, la creația așteptată...

PETROLUL?

Mai mult spirit critic din partea apărării. Mai mult spirit autocritic din partea atacului.

FARUL?

Mai multă stabilitate. O plutire mai lină, ca în docuri...

ȘTIINȚA CLUJ?

Mai puțin diletantism. Altfel, am mai spus-o, fotbalul universitar va dobîndi tot mai mult eticheta anomaliei.

CRIȘUL?

Mai multă tehnică. (Să ne amintim că Crișul e echipa orașului care a dat CAO-ul). Mai multă eficacitate. (Să uităm că CAO-ul a jucat la Oradea).

UTA?

«Mingea se află la Reinhardt, care o prelungește la Mercea. O fentă, încă una, pas la Petschovski, care, dintr-o bucată, trimite «printre» la Dumitrescu III și... GOL!

Îți aduci aminte Tîrlea? Erai copil. Îți aduci aminte Drăgulete? Erai în față.

Dumitrescu și Reinhardt sînt astăzi antrenorii voștri. Ce mai așteptați?

DINAMO PITEȘTI?

Aseară, la Prono, cineva spunea că voi sînteți marele outsider al returului.

Să fie într-un ceas bun.

ȘTIINȚA CRAIOVA?

Un retur pe măsura finalului din toamnă, cînd studenții craioveni au renunțat oltenește la complexul promovatei, operînd cu aplomb acasă și... afară.

MINERUL BAIA MARE?

Mai sînt 13 etape!

PROGRESUL?

Succes «noului val».

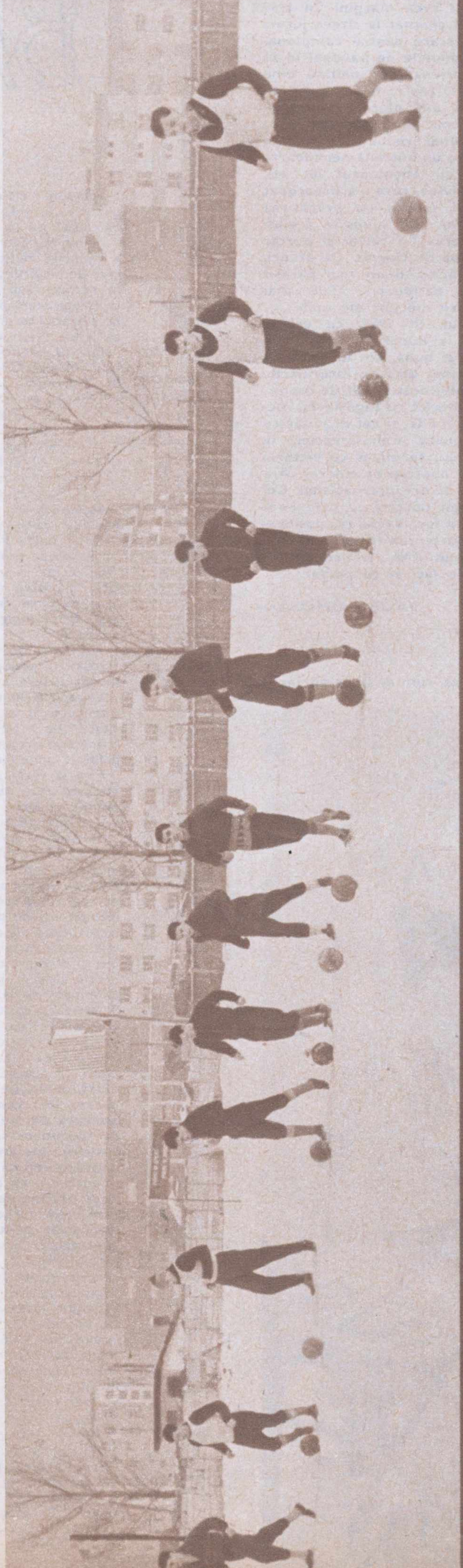
*

Deci, astăzi reîncepe campionatul. Un campionat care este preludiul celui mai greu an internațional din istoria fotbalului romînesc. Un campionat care poate și trebuie să adune toate energiile fotbalului nostru și care, după cum ni s-a promis, se va bucura, în sfîrșit, de stima cuvenită.

Fotbaliști, aveți cuvîntul!

IOAN CHIRILĂ

Antrenorul Ștefan Onisie speră...

În urmă cu nouă luni, pe plaiurile maramureșene era mare sărbătoare. În jurul «balonului rotund» se încinsese o horă ca-n povești. Visaseră, se străduiseră mai bine de două decenii și iată că reușiseră băimărenii să aibă din nou... diplomați în prima categorie a țării. Atît de mult doriseră, încît în momentul în care s-au văzut promovați, parcă nu mai erau în stare să mai dorească ceva. Vezi Napoli, e poi muori!

În primul meci din categoria A casierii socotiseră aproape 10 000 de plătitori, în al doilea (tot pe teren propriu) vreo 9 000, în al treilea — 8 000, în al patrulea — 5 000, în cel cu Dinamo București (campioana țării) — 2 500!

Scădea cifra încasărilor, dar în schimb creștea cifra în clasamentul general al categoriei A: Minerul Baia Mare locul 13 (pe locul 14 — echipa Progresul București).

După ultimul meci din categoria B, după angajamentele luate de jucători în legătură cu comportarea de vară. Dar vacanța nu a venit singură, ci și cu... primeniri: Drăgoi, Gergeli I, Trif și alții au fost «pasați» echipei din Baia Sprie, pentru a li se face loc lui Cacoveanu, Halagian, Colceriu, Staicu și Czako. În noile împrejurări, «toate pasele nu mai duceau la Sasu». Alături de proaspeții coechipieri, adevărați veterani, Mircea a devenit un... oarecare. Fiecare a început să se ambiționeze să cucerească dreptul de a fi... vedeta echipei. Nimeni însă nu a reușit să-l cucerească, iar echipa a pierdut partide hotărîtoare, în care avea avantajul dominării: cu C.S.M.S. Iași, cu Știința Craiova, cu Steagul roșu Brașov, cu Dinamo București. Dorința afirmării individuale, asaltul împotriva «mitului Sasu», lipsa jocului omogen din cauza necunoașterii între fotbaliști, indisciplina de la antrenamente manifestată de unii sportivi (odată, Cromeli cu Sasu și Staicu cu Pop au făcut-o... bîză), fuga de antrenamentele «tari», acceptată de antrenorul secund ...lisz (fost antrenor principal în momentul pro... principal Onisie fusese chemat la București pentru o perioadă de timp — toate acestea au constituit balastul unsprezecelui băimărean.

Situația în care se află Minerul Baia Mare este precară. Cu toate acestea, maestrul sportului Ștefan Onisie nutrește speranțe în redresarea băimăreană. Spre deosebire de toamnă, cînd lotul era alcătuit numai din 13 jucători (dintre care 2 accidentați), acum, în primăvară, Minerul va lua startul în retur cu un lot corespunzător, valid și bine pregătit din punct de vedere al rezistenței, omogen. Rămîne doar ca jucătorii să-și pună la dispoziția dorinței unanime din regiunea Maramureș întregul lor potențial, pentru a nu se nărui după numai un an tot ceea ce s-a obținut după aproape un sfert de secol.

H. POPLĂCEANU

În fotografie, de la stînga spre dreapta: Morit, Donca, Szekeli, Drăgan, Vaida, Czako, Gergeli, Pînzaru, Rozsnyai.

Reflecții pe malul mării

Mai intii să-l lăsăm pe antrenorul Ion Mihăilescu să prezinte echipa din fotografie (Farul), pentru ca apoi să ilustrăm, prin cuvinte, titlul.

«Deci, in poartă, Manciu. Jucător de talent, in creştere. Trăsătura caracteristică: inegalitatea. Alternări de jocuri excelente cu jocuri slabe. Recomandare: prin muncă, spre echilibru.

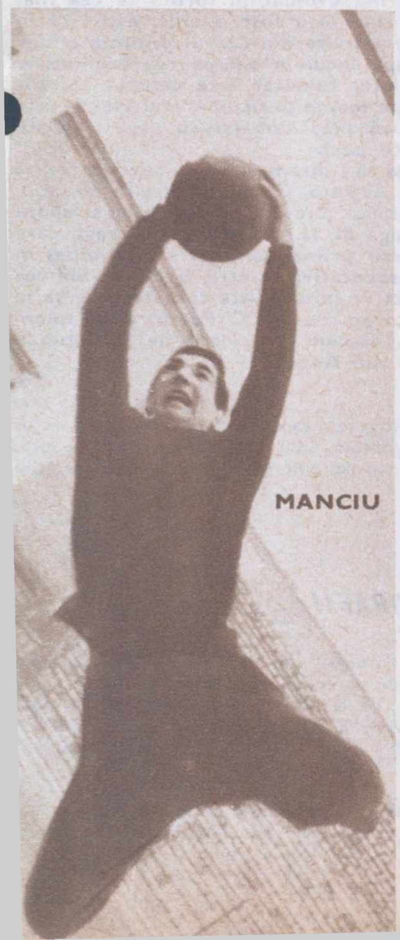
Sub Manciu, cei doi stoperi: Stancu şi Tilvescu. Punctul forte al echipei. Stancu — un foarte bun acroşer. *Tilvescu — un din ce in ce mai bun «măturător». De altfel, perechea Stancu-Tilvescu a obținut locul II in clasamentul cuplurilor divizionare pe anul 1964, după perechea orădeană Solomon-Pojoni.* (Clasamentul a fost alcătuit pe baza notelor acordate de observatorii federali).

Fundaşii de margine Costin şi Grej (cel de lingă antrenor) *intregesc cel mai bun compartiment al Farului.*

In fața celor «patru de pe fund» — mijlocaşii Zamfir şi Neacşu — mai retras — aşa cum arată şi fotografia. O pereche de mijlocaşi muncitori, dar al cărei joc, deseori confuz, impietează, firesc, asupra limpezimii atacului. În plus: Zamfir, «mijlocaşul care se duce», nu finalizează. O posibilitate pentru viitor: «rocada» Neacşu-Grej, şi incă una: Pleşeu.

Atacul Ologu-Tufan-Bukossi-Tănase (de la stinga la dreapta) *continuă să fie punctul nevralgic al echipei prin lipsă de eficacitate. Tinerii Ologu, Tufan şi Tănase au lipsuri fundamentale. Extremele nu centrează din viteză şi nu şutează din acțiune. Concluzia se impune de la sine. Un alt deziderat in atac: mai multă combativitate din partea inaintaşilor centrali. Perechile Tufan-Bukossi şi Balint-Bukossi au ratat mult in tur, motiv pentru care Farul are doar 13 puncte.*

Concluzia se impune iarăşi de la sine.

MANCIU

*

Zi de antrenament la Farul. Frig. Umezeală. Piclă. Antrenorul Ion Mihăilescu cere cu insistență mărirea tempoului. Primele exerciții ating, intr-adevăr, platonul maxim, dar tempoul scade curind. Mult prea curind. Deşi Mihăilescu a răguşit de-a binelea...

*

Se şutează la poartă. Fără adversar. Pentru fixarea şutului. Precizia e foarte mică. Cel mai bun: Stancu. O explicație. Multă vreme Stancu a jucat mijlocaş şi a şutat de departe. Deprinderea s-a păstrat. Iar Stancu o intreține, deşi e stoper.

În cele citeva minute de tir, cei mai mulți trag in afara porții. Impresie generală: jucătorii constănțeni nu mai ştiu să şuteze.

Concluzia? Necesitatea lucrului individual. Cum? Din proprie inițiativă. Cind? Peste orele de antrenament.

Altfel nu se poate...

*

Se trece la combinații de *«doi la unu»*. Mihailescu cere permanent un tempo ridicat. Foarte bine! Dar greşelile tehnice abundă.

Antrenorul federal Nicolae Petrescu, prezent la antrenament, reflectează cu glas tare: *«Deci, după cum se vede, la «negative» — controlul balonului şi şutul».*

Stau şi mă intreb dacă fotbalul mai are vreun component.

La jucători se simte evident lipsa «şcolii elementare». Eterna şcoală a copilăriei. Cu depăşiri de norme şi frecvențe intrerupte doar de căderea serii.

Îi urmărim. (Aceste reflecții sint valabile nu numai pentru Farul, ci pentru toate echipele noastre). Din cinci exerciții, cam două sint reuşite. Şi trei nu. Dar să presupunem, prin absurd, că raportul e invers, adică 3—2 pentru exercițiile corecte. Ei şi? Clarificarea mult rîvnită în urma antrenamentului tot nu se produce. Pentru că — in primul rînd — exercițiile au fost puține, iar in al doilea rind — balastul execuțiilor greşite împiedică evident consolidarea mişcării corecte.

Veți spune, desigur, că aceste reflecții sint inacceptabile pentru categoria A, unde trebuie să se prezinte absolvenți de studii superioare şi nu aspiranți la cele medii.

Privită la modul ideal problema, aveți desigur dreptate. Dar realitatea e alta.

E adevărat că Ologu (am luat un nume la intimplare) nu centrează bine din viteză, dar in momentul de față — cel puțin — celelalte extreme drepte din Constanța ştiu şi mai puțin.

Atunci?

Atunci să lăsăm de o parte considerațiile sterpe. Să nu ne intrebăm ce anume ar trebui să ştie un jucător de categoria A şi să-l sfătuim pe cel corijent (şi corijenții sînt mulți) să recupereze la 22 sau la 23 de ani ceea ce n-a izbutit să-şi insuşească la 13 sau 14.

*

Antrenamentul a luat sfirşit. Stau de vorbă cu antrenorul Mihăilescu. Despre marea problemă a Farului, ineficacitatea. Mihăilescu nu se limitează la cauze exterioare şi nu e dispus să explice totul doar prin lipsa de combativitate a «centralilor». Se gindeşte chiar la plasarea unui virf avansat, in dreapta şi stinga căruia să țişnească «omul-surpriză». Desigur că ideea e deocamdată intr-o fază embrionară, dar insăşi incercarea de a crea ceva merită toată aprobarea...

*

Dacă am vorbit despre tehnica generală slabă a jucătorilor noştri, e cazul să subliniem că in ultimul timp antrenorii n-au «filtrat» prea mult din cuceririle fotbalului modern. Dacă stăm să ne gindim la cele intimplate in ultimii zece ani, in domeniul tacticii şi strategiei fotbalistice, vom obține citeva idei interesante: *ideea jocului de apărare CCA, cu mijlocaşul dreapta retras (veritabilă anticipare a lui «patru pe fund» cu 4—5 ani inainte de Suedia), ingeniosul 3-3-4 al antrenorului Braun, pentru valorificarea aptitudinilor lui Petschovski («dispecerul» de la mijlocul terenului) şi chiar elasticul 4-3-3 al Progresului, acum un an şi ceva, cind antrenorii Schileru şi Drăguşin au izbutit să valorifice forța de şoc a aripilor (Oaidă şi Stoicescu) şi posibilitățile combinative de atunci ale liniei a doua Mateianu-Ioncu-Mafteuță.* Toate acestea au fost idei remarcabile, care, fără să aibă pretenția unei depline originalități *(«nimic nou sub soare»)* au demonstrat un efort creator.

În ultima vreme se constată un oarecare impas. Lipsa de hotărire in organizarea liniei de fund (se oscilează intre un superficial «patru în linie» şi citeva timide incercări de «beton») este doar unul din aspectele actualului stadiu al gindirii multora dintre antrenorii noştri. Nemaivorbind de bijbiielile in structura atacului.

*

Se impune un efort susținut din partea jucătorilor şi antrenorilor. În ciuda nivelului tehnic general scăzut al jucătorilor, există destule «rezerve interne» atit pe plan tehnic, cit şi pe plan tactic.

Valorificarea lor printr-o muncă suplimentară poate fi un prim şi mare pas inainte, care să invingă discuțiile deseori sterile.

I. CH.

OLOGU TUFAN BUKOSSI TĂNASE

Portugalia a luat un start spectaculos,

de CONTO E SANTOS
„Mundo Deportivo",
Lisabona

În sezonul trecut, reprezentativa de fotbal a Portugaliei a înregistrat o serie de succese remarcabile și desigur că va căuta ca și în preliminariile campionatului mondial de fotbal să evolueze pe linia ultimelor comportări. La edițiile anterioare ale preliminariilor campionatului mondial, Portugalia nu s-a calificat nici o dată în turneul final, terminînd de șase ori pe locul secund în seria preliminară.

Victoria cu scorul de 2—1 asupra reprezentativei Spaniei, obținută anul trecut, a făcut ca echipa Portugaliei să fie apreciată ca una din bunele echipe ale Europei, mai ales că reprezentativa Spaniei este deținătoarea «Cupei Europei» — deci este cotată ca o campioană neoficială a continentului.

Dintre ultimele rezultate ale echipei Portugaliei trebuie să evidențiem victoriile asupra Belgiei (2—1) la Bruxelles, Elveției (3—2) la Geneva, Spaniei (2—1) la Lisabona și cel mai recent succes, 5—1 asupra Turciei, tot la Lisabona, în cadrul preliminariilor campionatului mondial.

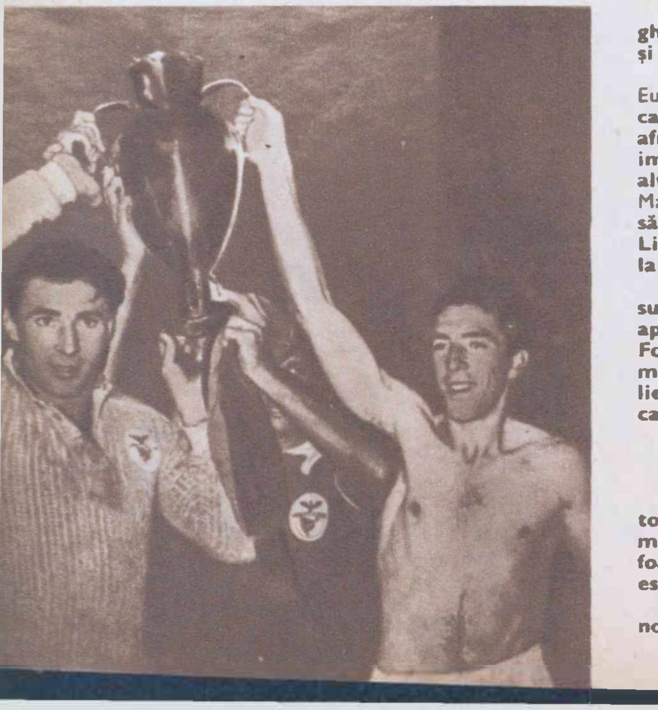
Înfrîngerile suferite cu ocazia turneului întreprins anul trecut în Brazilia n-au fost luate «în tragic» de către forul de specialitate pentru următorul motiv: în timp ce reprezentativa Portugaliei juca de «cealaltă parte a oceanului», amatorii de sport de origină portugheză i-au înconjurat cu prea multă simpatie și dragoste pe conaționalii lor din patria de origină. Și în locul antrenamentelor și pregătirii, jucătorii au adoptat «la dolce vita», lucru care a influențat negativ evoluția lor.

Astăzi, cînd reprezentativa Portugaliei a obținut o serie de succese, se poate spune că acest lucru se datorează faptului că cercurile interesate duc o acțiune largă de depistare a jucătorilor talentați, care apoi trec la profesionism, la marile cluburi, unde au posibilități de dezvoltare. Dintre cluburile portugheze, pe primul plan se află Benfica Lisabona, în rîndurile căreia activează o serie de reale talente, astfel că alcătuirea reprezentativei, care se face pe scheletul acestei formații fruntașe, nu mai constituie nici o problemă.

Un aport prețios în ceea ce privește dezvoltarea fotbalului portughez l-a adus echipa Benfica în urma victoriei asupra lui Real Madrid, a succeselor în Cupa campionilor europeni și a victoriilor obținute în fața unor cunoscute echipe de club din Europa.

Toate acestea arată că Benfica va mai deține mulți ani primatul în fotbalul portughez, echipa fiind în dezvoltare. Nu trebuie să uităm și alte cluburi fruntașe cum ar fi Sporting Lisabona sau F.C. Porto.

dar cursa londoneză abia a început

Reprezentativa de fotbal a Portugaliei, ca și alte reprezentative, aplică sistemul 4—2—4, care a fost introdus de către antrenorul brazilian Otto Gloria, venit de la clubul Amercia din Rio de Janeiro. Gloria a schimbat structural metodele de antrenament, fapt care s-a reflectat și în jocul reprezentativei țării. În plus, celelalte cluburi au început să copieze metodele de antrenament ale Benficăi.

În anul 1960 Gloria a fost schimbat cu Bella Guttmann, care a dus Benfica la victoria finală în Cupa campionilor europeni. Gloria a trecut la echipa Belenenses Lisabona, unde activează și în prezent.

JUCĂTORII AFRICANI MAI BUNI DECÎT CEI BRAZILIENI

În anul 1954 încep să apară în cluburile portugheze jucători de culoare din Mozambic, Angola și din alte state africane.

Costa Pereira, Naldo, Pegado, Coluna, Aguas, Eusebio. De la început acești jucători s-au remarcat prin calitățile lor excepționale. Fotbaliștii africani demonstrau o finețe deosebită, multă imaginație și o inteligență nativă în joc. Iată și alți jucători talentați: Santana, Carlos Duarte, Matateu, Vicente. Singura echipă care a continuat să apeleze la jucătorii brazilieni a fost Sporting Lisabona. Mai tîrziu, însă, și acest club a renunțat la ei.

Dacă fotbalul portughez a realizat o serie de succese, acest lucru se datorează în primul rînd aportului jucătorilor racolați din țările Africei. Fotbaliștii africani au calități deosebite și în multe direcții sînt superiori jucătorilor brazilieni. În plus, acești jucători veniți din țările calde rezistă foarte bine la iarna portugheză.

ATÚ-URILE PORTUGHEZE

Se afirmă că EUSEBIO este cel mai bun jucător portughez. Desigur că este unul dintre cei mai buni, are un șut periculos la poartă, este foarte rezistent și dinamic. Și totuși, cred că nu este el cel mai bun.

Jucătorul nr. 1 al Portugaliei este, după părerea noastră, extrema stîngă a echipei Benfica: SIMOES. Acest jucător mic de statură nu suferă de nici un fel de complex din pricina fizicului. Curajos și energic, el este un reprezentant ideal al jucătorului care trage la fel de bine cu ambele picioare. Spectatorii îl divinizează pur și simplu. În sezonul trecut el s-a rănit, astfel că nici în întîlnirea Iugoslavia—UEFA, desfășurată anul trecut, n-a evoluat în forma sa cea mai bună. De curînd el a fost operat, astfel că în meciurile următoare din cadrul preliminariilor își va reocupa locul în echipa reprezentativă.

Nu mai puțin talentat este centrul atacant Torres. El este foarte periculos, mai ales în fața porții, șutează periculos (și cu capul). Poate juca pe orice post.

Nu trebuie să-i uităm și pe ceilalți: extrema dreaptă Jose Augusto, German, Costa Pereira, Coluna, Pedro Gomez, Jose Carlos, Cruz, Raul și tînăra extremă stînga de la F.C. Porto, Nobrega, care a jucat pentru prima oară (și foarte bine) în echipa reprezentativă contra Spaniei (Simoes se afla atunci în spital). Acestora trebuie să le mai adăugăm pe Pinto (F.C. Porto) și pe talentatul centru atacant Jose Maria de la Setubal, care a venit din Angola.

*

Echipa Portugaliei, care joacă într-o serie foarte puternică, manifestă mult optimism pentru Londra. Dar, pînă atunci mai sînt cinci jocuri, unul mai greu decît celălalt.

ÎN FOTOGRAFII:

Benfica Lisabona, de două ori cîștigătoare a Cupei campionilor europeni (1961 și 1962).
În picioare, de la stînga la dreapta: GERMANO, ANGELO, CAVEM, MARIO JOAO, CRUZ, COSTA PEREIRA. Jos: JOSE AUGUSTO, EUSEBIO, AGUAS, COLUNA, SIMOES.

Berna 1961. Finala Cupei campionilor europeni a revenit portughezilor (Benfica—Barcelona 3—2). Portughezii fac turul de onoare. În dreapta: Augusto.

POVESTEA LUI ALFREDO DI STEFANO (X)

Cele nouă capitole de pină acum ale vieţii lui Di Stefano au cu
copilăria cunoscutului fotbalist, ucenicia la Buenos Aires, prec
întreaga evoluţie ulterioară: prima licenţă de amator la River
anul petrecut la Huracan şi revenirea la River Plate, de astă d
prima echipă. După ce cucereşte titlul de campion al Argenti
este selecţionat în echipa naţională care participă la campio
Americii de Sud în Ecuador, Di Stefano participă activ la greva f
liştilor Argentinei, pleacă în Columbia, joacă în cadrul marii e
«Millonarios» şi ajunge în cele din urmă la Real Madrid. Pov
noastră s-a întrerupt în sezonul 1957—58, cînd Real Madrid a cu
pentru a treia oară consecutiv Cupa Campionilor Europeni (în fi
la Bruxelles, Real Madrid—Milan 3—2).

A patra finală a Cupei Campionilor s-a desfăşurat la Stuttgart, în R.F.G., şi a opus echipele finaliste ale primei ediţii: Real Madrid şi Reims. Se intîlneau deci cei care cuceriseră de trei ori trofeul suprem şi echipa lui Fontaine, Piantoni şi Vincent, care contestaseră valoarea finalei cîştigate de madrileni în prima ediţie, explicînd totul prin şansa echipei lui Di Stefano.

Finala de la Stuttgart a dat din nou cîştig de cauză echipei spaniole, care a învins clar, cu 2—0, prin golurile înscrise de Mateos la două minute după fluierul de începere şi de Di Stefano, la două minute după reluare.

Întreaga presă europeană a scos în evidenţă meritele deosebite ale lui Di Stefano, iar «France Foot-ball» a apărut cu un titlu pe toată pagina întîi: «Di Stefano, unic în lume». Iată, de altfel, ce a scris ziaristul francez Max Urbini:

«Real Madrid a cîştigat la Stuttgart, graţie clasei individuale a cîtorva din jucătorii săi. Cel mai strălucit dintre ei şi, totodată, cel mai util, a fost, ca întotdeauna, Alfredo Di Stefano. Încă odată Di Stefano şi-a dominat partenerii şi adversarii, a fost prezent în atac (pentru a marca un gol) **şi mereu în apărare pentru a-şi susţine partenerii aflaţi în pericol. Albert Batteux, antrenorul Reims-ului, încercînd să-l neutralizeze, a decis în cele din urmă ca Di Stefano să nu fie marcat de loc, argumentînd astfel:**

Un asemenea om nu poate fi marcat. A-l încredinţa unui singur jucător înseamnă a te sinucide. Pe lîngă faptul că un jucător-jandarm s-ar epuiza urmărind un fotbalist care nu poate fi oprit, el n-ar servi la nimic. E deci mai bine să-i marchezi pe alţii şi să-l laşi liber pe acest artist incomparabil...»

La Stuttgart, ca şi pretutindeni, Di Stefano a demonstrat de o manieră indiscutabilă că rămîne, la 34 de ani, cel mai complet dintre toţi jucătorii din lume.

*

A cincea finală a Cupei Campionilor ridică noi probleme în faţa madrilenilor. Adversarii nu mai erau Fiorentina de pe Chamartin, ci masiva şi dura echipă vest-germană Eintracht din Frankfurt. Mai mult decît atît, finala se disputa pe imensul Hampden Park din Glasgow.

Meciul a început cu un start fulgerător al germanilor. Chiar în minutul 19, Kress a deschis scorul. Imediat însă Di Stefano a început imensa sa muncă de măcinare a adversarului, fiind pe tot terenul. După numai opt minute, extremul madrilen Canario a centrat «în retragere» şi Di Stefano, venit ca un bolid din mijlocul terenului, a obţinut egalarea. După alte trei minute, Alfredo a înscris al doilea gol, luînd conducerea. Ca întotdeauna, Di Stefano s-a aflat la post în momentul cel mai greu pentru echipa sa. Sînt momentele care explică rolul deosebit al marelui argentinian în istoria Realului.

Finala s-a încheiat strălucit pentru madrileni (7—3) — Di Stefano a mai înscris un gol — iar presa a consacrat multe pagini jocului lui Di Stefano, «care a impresionat din nou prin puterea sa de şoc în atac şi prin munca de salahor în apărare».

...Ediţiile următoare ale Cupei Campionilor n-au mai surîs Realului. Marile vedete ale echipei madrilene au început să îmbătrînească, ceea ce a permis tinerilor vecini de la Benfica Lisabona să cucerească de două ori Cupa.

La sfîrşitul anului 1963 publicul bucureştean a avut prilejul să-l confrunte pe Di Stefano «în carne şi oase» cu cel pe care presa europeană îl înălţase pe un piedestal înalt, supranumindu-l «Monsieur Foot-ball».

La 37 de ani, pe stadionul 23 August, el a confirmat — în ciuda vîrstei — calităţile care l-au impus întregii lumi.

Poate că nici un jucător din lume nu are o atît de profundă filozofie a jocului colectiv şi o atît de superioară înţelegere a fotbalului. Prezent pretutindeni, Di Stefano a înscris un gol în poarta dinamovistă. Un gol banal — s-ar putea spune. Dar acel gol a fost însăşi sinteza concepţiei lui despre fotbal, fiind marcat la cel mult douăzeci de secunde după ce popularul Alfredo «scotea» in extremis o minge din faţa propriei sale porţi.

Cei aproape 100 000 de spectatori de pe stadionul 23 August au rămas uimiţi de vitalitatea bătrînului Alfredo, care, în ultimele minute ale jocului a sprintat viguros în afara terenului, pentru a recupera o minge ieşită. Nu e mai puţin adevărat, însă, că la o analiză mai profundă a jocului ne dăm seama că în acea după amiază Di Stefano nu a alergat chiar atît de mult. **Omniprezenţa** lui a fost mai mult rodul unei anticipări formidabile a jocului, care i-a permis o economie de mijloace remarcabilă, în urma unui strict calcul al probabilităţilor. În acea după amiază de noiembrie 1963, spectatorii noştri au văzut în acţiune un fotbalist care a simplificat la maximum fotbalul. Iar dacă despre Pele se spune că este jucătorul înnăscut prin excelenţă, Di Stefano îşi merită cu prisosinţă renumele de gînditor al fotbalului.

...În aceeaşi perioadă, Di Stefano a condus — suprem omagiu — echipa Restului Lumii în întîlnirea cu Anglia, la Londra, care a sărbătorit Centenarul fotbalului englez.

În cele din urmă a venit, însă, firesc, apusul. După finala pierdută cu Internazionale, la Viena, contractul celui care a dus Realul pe culmi a fost reziliat.

Vestea rezilierii contractului a însemnat o grea lovitură pentru bătrînul Alfredo. Şi asta cu toate că Real Madrid îi oferea un post de conducător tehnic al echipei, recunoscîndu-i nu numai marile merite de jucător, ci întrevăzînd perspectivele Realului sub conducerea maestrului.

Dar, Di Stefano a refuzat, spre surprinderea tuturor, şi mai ales a ziariştilor, care au scris: «Di Stefano nu înţelege că e momentul să se retragă în glorie».

Marea lui pasiune pentru fotbal şi vechea aversiune faţă de hotărîrile discreţionare ale conducătorilor de club l-au determinat să refuze net propunerea.

La 38 de ani, Alfredo di Stefano a îmbrăcat tricoul mai modest al lui Espanol Barcelona, pentru a continua să **trăiască în prezent** — şi nu în trecut — marea sa dragoste, care e, la urma urmelor, explicaţia răsunătoarei sale cariere.

SFÎRŞIT

ÎN FOTOGRAFII:

1. Di Stefano pe stadionul 23 August, într-o fază cu Petru Emil.

2. Di Stefano alături de căpitanul echipei engleze Armfield, înaintează spre centrul stadionului Wembley, în fruntea echipei Restului lumii.

VATRA DORNEI

Studenți pe schiuri

Am ajuns în Vatra Dornei la miezul nopții. Cerul era senin, dar la licărul stelelor nu am putut vedea prea mult din frumusețea acestei stațiuni. Ceea ce m-a impresionat a fost scrîșnetul zăpezii sub apăsarea pașilor. Ger, să crape pietrele...

A trecut noaptea. Dar n-a trecut gerul. Dimpotrivă, s-a mai înăsprit. Dar ce contează, cînd te-ai hotărît să faci un popas... în mișcare în mijlocul unui alb atît de alb ca aici la Vatra Dornei. Deci, la drum...

...Am început urcușul. Era singura modalitate de a-i găsi pe studenți. De îndată ce a răsărit soarele, studenții clujeni și ieșeni au părăsit vilele și au luat calea înălțimilor. În sfîrșit, i-am ajuns din urmă. În «laboratorul alb». Fiecare pe schiuri, și băiat, și fată.

...Luăm instantanee. Cîteva din ele...

Instantaneul 1

Studenții anului II al Institutului pedagogic de 3 ani din Iași — la raport. Mă interesează detalii, dar...

Instantaneul 2

Un «boboc» din Cluj parcă spune: «O clipă, să-mi pun și eu schiurile!»,...

Instantaneul 3

«Bobocul» și-a pus schiurile și a plecat în «cristianii». Așadar, e loc acum și pentru detalii. Printre studenții ieșeni am întîlnit foști și actuali sportivi de performanță. Iată-i pe cîțiva. Urmăriți de la stînga spre dreapta: Marin Ghimpușan (scrimer la C.S.M.S.), Sava Becic (handbalist la C.S.M.S.) Victoria Andronic (voleibalistă la Penicilina), Ileana Idriceanu (baschetbalistă la C.S.M.S.), Alexandru Comănescu (fotbalist la C.S.M.S.), Constantin Teașcă (antrenorul echipei de fotbal C.S.M.S.), Constantin Dobrin (rugbist la C.S.M.S.), Pavel Vizitiu (rugbist la C.S.M.S.), Alexandru Merică (lector, șeful catedrei de educație fizică, fost săritor de înălțime fruntaș), Adrian Odochian (lector, fost schior fruntaș), Mircea Alecu (scrimer la C.S.M.S.), Mircea Șerbănescu (scrimer la C.S.M.S.).

Instantaneul 4

Studentele ieșene urmăresc executarea corectă a unei «volte» pe zăpadă.

Instantaneul 5

O grupă din cele cîteva pe care le-a... prezentat Clujul (Universitatea Babeș-Bolyai) pîrtiilor dornene. Nu se poate lăuda cu... bogăția din «instantaneul 3». Mențiuni sportive «mai deosebite» pentru instructor: se numește Ioan Gebefügy, este titular al «XV»-lui de la poalele Feleacului. Celălalt Gebefügy este fratele său, și el jucător, în plus și antrenor al Științei Cluj (lipsește din fotografie).

...Am început coborîșul. Tot **per pedes**. Din urmă mă ajung și mă depășesc studenți din Iași și din Cluj, adevărați zburători ai zăpezilor, creditați la învățătură numai cu medii de... podium.

„Artizanatul“ sportiv din Rohia

Rohia este o comună de aproape... 400 de fumuri, cunoscută în raionul Lăpuș nu numai pentru performanțele obținute în zootehnie și în cultura porumbului, ci și pentru cele din domeniul activității sportive.

...Asociația sportivă Recolta Rohia a luat ființă în 1958. Cei peste două sute de membri ai săi activează în secțiile de atletism, de oină, de șah (în fiecare familie există cel puțin un jucător de șah), de volei, de fotbal, de handbal (aproape o sută de elevi știu să joace «regulamentar»), de schi (fiecare elev are schiuri personale și știe să execute «cristiania» fără să cadă), de turism (comuna este așezată într-un... complex de dealuri modelate și împodobite parcă pentru mari sărbători; aceste împrejurimi — care pot sta cu fruntea sus și vara și iarna înaintea chiar și a celui mai exigent... penel — cheamă și pe tineri și pe vîrstnici la drumeție)...

...Asociația sportivă Recolta Rohia are și un palmares care devine din anotimp în anotimp tot mai bogat: locul 2 la oină în etapa raională a Spartachiadei republicane; fotbaliști cu aspirații la campionatul regional; un campion raional la atletism în proba de 100 m plat cu performanța de 11,3 sec. (Iov Pop — 18 ani); cel mai bun schior fondist din regiunea Maramureș, la categoria juniori (Nicolae Moldovan — 17 ani); echipă de handbal în campionatul raional...

...Asociația sportivă Recolta Rohia are și un... patrimoniu: două terenuri de handbal de dimensiuni regulamentare, două terenuri de volei, două gropi pentru sărituri, un sector pentru aruncarea greutății, instalații (porți de handbal, stîlpi pentru volei și pentru săritura în înălțime), materiale (plase pentru porțile de handbal și pentru volei, mingi de volei, de handbal și de fotbal, jocuri de șah, săniuțe, corzi de gimnastică, cercuri, bastoane, stegulețe, discuri, ștachete, greutăți, schiuri etc. etc.)...

...Asociația sportivă Recolta Rohia are și o secție ale cărei performanțe sînt puțin obișnuite. Am intitulat această secție «Artizanat». Datorită ei, rohienii au ieșit din totalul anonimat sportiv în care se găseau pînă acum vreo șase ani și au început cotitura de la zero grade către 180 de grade. Secția de «artizanat» a creat-o profesorul de educație fizică Victor Zaharia. Elevii nu aveau habar de șah. El i-a învățat să-și confecționeze singuri piesele și tablele. Elevii nu aveau habar de schi. El i-a învățat să-și confecționeze singuri schiuri. Elevii nu aveau habar de volei. El i-a învățat să-și cioplească stîlpii și să împletească plasa. Elevii nu aveau habar de handbal. El i-a învățat să joace și iarna, sub cerul deschis, chiar și cînd mercurul atinge valori polare. Un ajutor în muncă l-a primit Victor Zaharia din partea instructorului tehnic al consiliului raional U.C.F.S., Ioan Pop...

...Asociația sportivă Recolta Rohia are și un plan de perspectivă: cucerirea «Cupei Știința» la handbal, rezervată școlilor de 8 ani din raionul Lăpuș; creșterea cunoștințelor tehnico-sportive în rîndurile elevilor (dintre care cei mai buni la șah, handbal, schi ar fi următorii: Elvira Pop, Valeria Zaharia, Floare Martin, Ioan Pop, Ion Manschi, Miron Vlașin, Augustin Man)...

Rohia este o comună din raionul Lăpuș unde sportul a găsit teren fertil. Dacă sămînța succeselor cădea mai de mult pe aceste meleaguri poate că la data reportajului nostru am fi admirat și vitrina de trofee confecționată, poate, tot de secția de «artizanat». Dar mai e vreme...

HORIA CRISTEA

1. Handbalul.. rohian. Detaliu: «Băieții» și «Fetele» — doua selecționate ale școlii elementare — își dispută întîietatea la minus 20 de grade!

2. A sunat clopoțelul Spartachiadei de iarnă! Mai poate cineva să stăvilească iureșul săniuțelor din Rohia?

3. Atelierul de șah al «artizanatului». «Schimbul» Ion Man, Petru Ciceu, Vasile Marton și Miron Vlașin, împreună cu «maistrul» prof. Victor Zaharia.

4. Secvență pentru scena de mase: «Fetele și băieții iau cu asalt pe schiuri zidurile cetății albe».

Fotografiile: ȘT. CIOTLOȘ

În aşteptarea primăverii

I-am cam uitat pe atleţi... Zăpada şi gerul au adus în prim plan hocheiul, patinajul şi schiul. Şi, totuşi, parcă tot mai des ne amintim vocea crainicului care, astăvară pe stadion, ne ruga să facem puţină linişte pentru că «sare Ioli». Şi ca într-un film colorat de desene animate pentru copii, zăpada se topeşte văzînd cu ochii, iarba creşte repede-repede. Pe pista de zgură roşie apar liniile albe care delimitează culoarele alergătorilor, iar la groapa de sărituri nisipul se nivelează singur, strunit de o greblă nevăzută. Lipsesc doar atleţii. Dar oare ce fac ei acum, iarna?

Haideţi! Luaţi şi dv. măturica de la uşă, ştergeţi-vă pantofii de zăpadă şi intraţi împreună cu noi în sala de antrenamente a Şcolii sportive de elevi din Cîmpulung Muscel. Să stăm pe o bancă şi să privim.

Iată-l pe antrenorul *Emil Drăgan*. Vorbeşte cu surorile *Olimpia* şi *Elvira Cataramă*. Un creion care urmăreşte ceva pe un carnet ne spune că antrenorul a stabilit pentru cele două discobole un amănunţit plan de pregătire.

Vă mai amintiţi cum a început Olimpia atletismul? Au trecut aproape opt ani de atunci. Făcea parte din echipa de... cros a şcolii medii din localitate. A văzut-o însă antrenorul Emil Drăgan şi Olimpia, în loc să mai alerge, a început, la sfaturile lui, să arunce discul şi greutatea. Rezultatul? Titlul de campioană şcolară la proba de disc pe anul 1957, însă cu o performanţa modestă — 33 m. Anul 1958 i-a adus însă nu numai titlul de campioană republicană de juniori, ci şi prima victorie într-o competiţie internaţională. În luna august, la triunghiularul cu juniorii cehoslovaci şi polonezi, desfăşurat la Kattowice, Olimpia a cîştigat întrecerea la disc cu o aruncare de 42,12 m. Un an mai tîrziu, a reuşit să cucerească titlul la junioare şi senioare. Lia Manoliu s-a clasat atunci pe locul doi cu 44,78 m, la 14 cm de aruncarea Olimpiei. Duelul Manoliu–Cataramă începuse. (Se spune că la auzul numelui Cataramă pulsul Liei creşte). Aceasta nu a împiedicat-o însă pe Lia să cîştige la Tokio medalia de bronz...

Olimpia a trecut acum de vîrsta junioratului, dar recordul ei (46,99 m) stabilit în 1959 nu a fost încă bătut.

La Jocurile Balcanice de atletism disputate în 1960 la Atena, cuplul rominesc Lia–Olimpia a dominat întrecerea feminină de disc, ocupînd, în ordine, primele două locuri. În acelaşi an Olimpia a primit titlul de maestră a sportului. 1961 a adus discobolei din Cîmpulung două frumoase succese: locurile I la campionatele republicane (51,48 m) şi la Jocurile Balcanice de la Belgrad (49,99 m).

Începuse pregătirea pentru J.O. de la Tokio şi în anul olimpic, la Balcaniada de la Bucureşti, Olimpia a trebuit să se mulţumească cu locul 2 (54,02 m). Întrecerea a fost cîştigată de atleta bulgară Virginia Mihailova (55,87 m). La Tokio, Olimpia Cataramă s-a clasat însă doar pe locul 8 (53,09 m). A avut totuşi o satisfacţie: le-a învins pe campioanele olimpice de la Roma şi Melbourne, Nina Ponomareva şi Olga Fikotova-Connolly. Acum Olimpia Cataramă se pregăteşte pentru concursurile anului 1965. Antrenorul Emil Drăgan i-a făcut un riguros program de antrenament pentru dezvoltarea forţei şi vitezei, calităţi atît de preţioase pentru un aruncător. Obiective pentru anul acesta? Olimpia doreşte să aducă la Cîmpulung titlul de campioană republicană şi balcanică.

...Iată-l şi pe aruncătorul de ciocan *Virgil Ţibulschi*. Cei 70,79 m realizaţi anul trecut cu ciocanul de 6 kg reprezintă cea mai bună performanţă din lume obţinută de un junior. Acum ridică haltere pe măsura forţei sale: 100—130 kg. După cum se vede, recordul acesta i-a pus pe umeri... greutăţi serioase. Şi mai există un stimulent care explică această conştiinciozitate la antrenamente. «Stimulentul» acesta se află tocmai la... Bucureşti şi se numeşte Gheorghe Costache, principalul său adversar. Anul trecut, la campionatul de juniori, Ţibulschi a reuşit să cîştige titlul, învingîndu-l pe Costache. Acesta însă s-a revanşat la «europenele» de juniori de la Varşovia, unde a cucerit primul loc. Ţibulschi a urcat şi el pe podium, dar pe locul II. Să vedem ce se va mai întîmpla anul acesta...

...La spaliere, trei fete fac gimnastică, ajutîndu-se una pe alta. Grele exerciţii. Totuşi, sînt vesele. Să vi le prezentăm: *Elvira Cataramă* (tot discobolă, ca şi sora ei), *Elena Neacşu* (suliţaşă) şi sprintera *Gabriela Moga*.

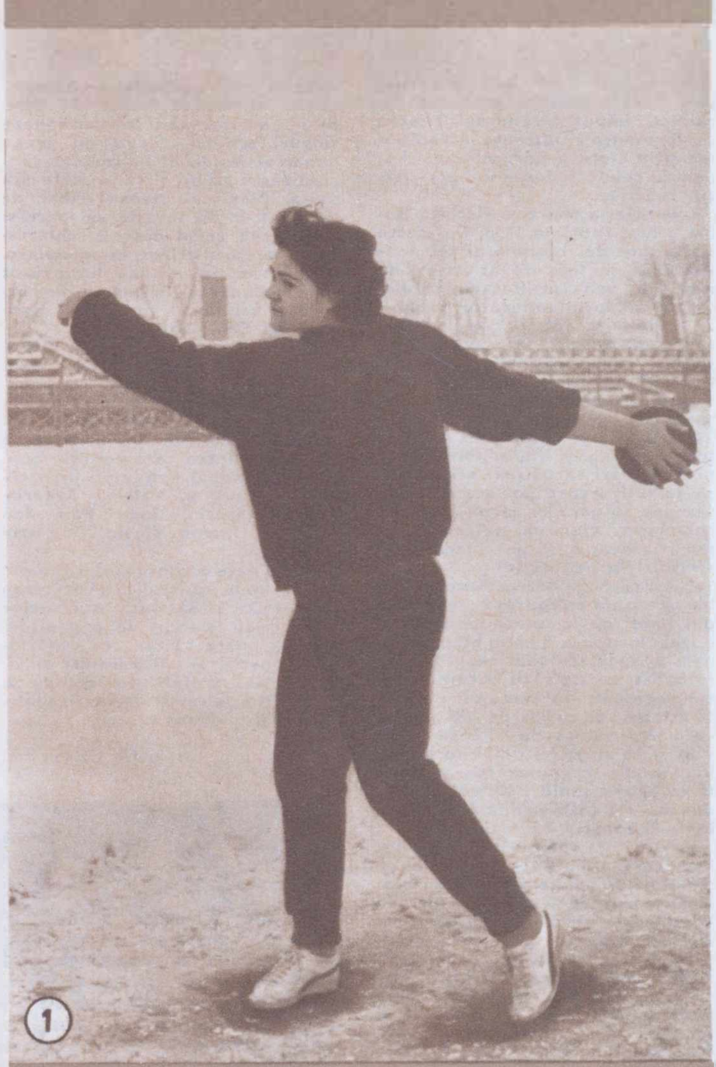
Elvira Cataramă este o... descoperire a Olimpiei Cataramă şi e considerată, după Lia Manoliu şi sora ei Olimpia, a treia aruncătoare de disc din ţară.

Suliţaşa Elena Neacşu este o sportivă urmărită de... ghinion. Nu deţine decît recordul regional de junioare (47,72 m). Şi aceasta numai din cauza... Mihaelei Peneş. Fără Mihaela, Neacşu ar fi fost recordmană de junioare. Departe de a o descuraja rezultatele Mihaelei, dimpotrivă, au ambiţionat-o şi mai mult. Dovadă, perseverenţa cu care se pregăteşte pentru viitorul sezon atletic.

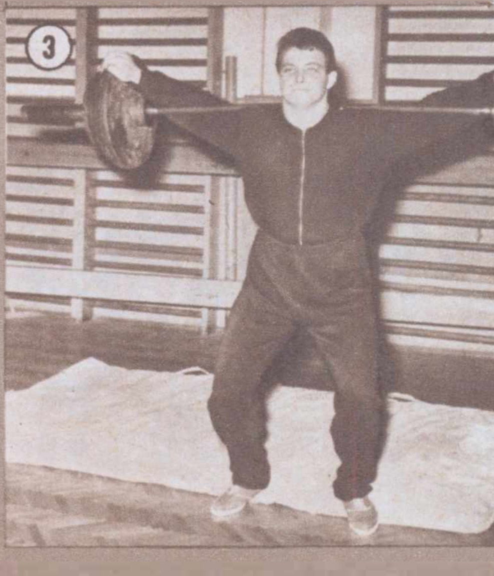
Gabriela Moga este cea mai mică de înălţime dintre toate. Aleargă însă ca un iepure. Anul trecut a fost selecţionată în lotul republican de juniori şi a participat la întrecerea juniorilor romîni şi maghiari de la Poiana Braşov şi la triunghiularul de juniori Romînia—Iugoslavia—Polonia de la Subotiţa. Îi trebuie doar 12,5 sec. pentru a parcurge 100 m şi 26,1 sec., pentru 200 m. Aceasta, deocamdată. Gabriela şi antrenorul Emil Drăgan speră că în vară zecimile de secundă şi chiar secundele se vor mai împuţina la ambele probe.

În sală se mai pregătesc şi alţi atleţi, dar nu-i prea cunoaştem. Poate la vară, cu prilejul întrecerilor atletice vom citi în ziare: *«Un nou recordman la Cîmpulung Muscel.»*

PETRE HENŢ

1) Zăpada şi frigul nu o pot împiedica pe Olimpia Cataramă să-şi verifice forţa şi tehnica căpătată prin atrenamentele de sală.

2) Surorile Cataramă şi antrenorul Emil Drăgan discută planul de antrenament.

3) Trebuie să recunoaştem că recordul lui Virgil Ţibulschi îi apasă destul de greu pe umeri. În cazul de faţă cam 130 kg.

Foto: VASILE BAGEAC

O paralelă stimulent...

Pe tabelele recordurilor regionale, sportivii din Argeş figurează la săritura în înălţime femei cu o performanţă de 1,55 m. Autoarea valorosului record regional este VICTORIA PULPEA, o tînără de 17 ani, elevă în clasa a XI-a la Şcoala medie «Dinicu Golescu» din Cîmpulung-Muscel.

Victoria Pulpea a îndrăgit atletismul în anul 1962 cînd, în cadrul unui concurs şcolar, a trecut peste ştacheta înălţată la 1,25 m. De atunci, antrenîndu-se cu conştiinciozitatea caracteristică atleţilor musceleni, Victoria Pulpea obţine rezultate din ce în ce mai bune, printre care şi actualul record regional. Această performanţă a fost realizată de ea anul trecut, la întrecerile din cadrul Spartachiadei republicane şi pentru modul în care a executat săritura, Iolanda Balaş, prezentă la concurs, a felicitat-o călduros. De altfel, Iolanda Balaş a remarcat-o pe tînăra musceleancă, i-a apreciat calităţile şi i-a dat cîteva îndrumări tehnice la campionatele de juniori, desfăşurate anul trecut la Braşov, în cadrul cărora Victoria a ocupat un merituos loc 3.

Este interesant de arătat evoluţia Victoriei Pulpea în primii trei ani ai săi de activitate atletică, comparativ cu evoluţia de debut a maestrei emerite a sportului, recordmana mondială la săritura în înălţime, Iolanda Balaş.

IOLANDA BALAŞ	VICTORIA PULPEA
1950—1,40 m	1962—1,25 m
1951—1,51 m	1963—1,45 m
1952—1,53 m	1964—1,55 m

Aşteptăm ca Victoria Pulpea să urmeze şi de aici înainte graficul ascendent al valoroasei noastre atlete Iolanda Balaş (1953 — 1,60 m; 1954 — 1,65 m; 1955 — 1,70 m; 1956 — 1,75 m, şi dacă se poate... cît mai mult posibil...). De altfel, Victoria şi-a propus pentru anul în curs să îndeplinească norma de maestră a sportului (1,62 m) şi chiar să o depăşească cu 3 cm.

Victoria Pulpea are 1,83 m înălţime, 63 kg şi este antrenată de inimosul profesor de educaţie fizică Gabriel Bădescu.

GH. ŞT.

ATLETISM • ATLETISM • ATLETISM • ATLETISM

NOTAŢII PENTRU UN REPORTAJ VIITOR

Recordmanul ŞERBAN IOAN

Antecedente. Cronicile sportive din deceniile trecute consemnează numele IOAN la atletism (Virgil Ioan), la fotbal (Tudor Ioan), la rugbi (Camil Ioan). Pasiunea pentru sport a acestor fraţi este moştenită de Şerban, fiul lui Camil.

«Descoperirea». Şerban Ioan s-a născut la 2 mai 1948. În aprilie 1961 are loc la Casa de cultură a raionului Nicolae Bălcescu un concurs pionieresc de şah. Doi competitori atrag atenţia în mod deosebit prin... statura lor. Profesoara Florina Stănescu îi întreabă dacă vor să facă atletism. Ei răspund afirmativ şi peste două zile se prezintă profesorului Gheorghe Stănescu (soţul Florinei), la stadionul Tineretului. După două săptămîni de pregătire la săritura în înălţime continuă să vină la antrenamente numai Şerban. Celălalt — Daniel — renunţă şi la şah, şi la atletism.

Gabaritul. În 1961, în luna mai, Şerban avea 1,76 m înălţime şi 63 de kilograme. În prezent, el are 1,92 m şi 82 kg. După părerea medicilor, Şerban va mai creşte pînă la 2 metri.

Palmaresul. După o lună de pregătire Şerban realizează 1,35 m. După alte patru luni — 1,45 m. În 1962 — două recorduri republicane de copii: 1,64 m (în aer liber) şi 1,60 m (în sală). În 1963 — primul an de juniorat mic — Şerban progresează cu 20 de centimetri: 1,84 m. Devine campion şcolar şi campion republican de juniori mici. În 1964 stabileşte numeroase recorduri: 1,84 m, 1,85 m şi 1,90 m (în sală) şi 1,90 m, 1,93 m, 1,95 m şi 1,97 m. Tot anul trecut, Şerban stabileşte trei recorduri republicane la triatlon II şi îmbracă pentru prima oară (România-Ungaria, la Poiana Braşov, locul II), pentru a doua oară (Iugoslavia-România-Polonia, la Subotiţa, locul I şi II) şi pentru a treia oară («Europenele» de juniori de la Varşovia) tricoul de internaţional. La finalele Spartachiadei republicane ocupă locul IV — cu 1,95 m, după Cornel Porumb, Alexandru Spiridon şi Eugen Ducu. Anul acesta: 1,99 m — record de sală la juniori mari (vechiul record: 1,98 m — Eugen Ducu) şi 2,01 m — nou record de sală de seniori (vechiul record: 2,00 m — Cornel Porumb şi Eugen Ducu) şi îndeplinirea normei de maestru al sportului.

Proiecte. 1965: ascensiune pînă la 2,05 m. Clasarea în primele trei locuri la campionatele europene de juniori din Polonia şi la campionatele naţionale. Reuşită la examenul de maturitate şi la examenul de admitere la Politehnică. *1966:* 2,15 m şi titlul de campion european de juniori. *1967:* desăvîrşirea tehnicii. *1968:* participarea la Jocurile Olimpice din Mexic şi medalie de...

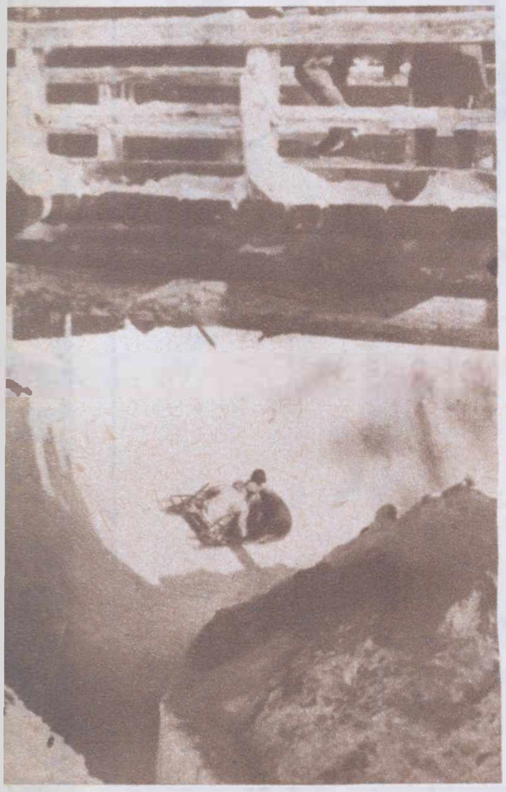
Antrenorul. Profesorul Gheorghe Stănescu (fost săritor cu prăjina) consideră că dacă totul va decurge «cursiv» Şerban Ioan va ajunge în cîţiva ani protagonistul ştachetei mici (juniorul afirmă că nu-şi va părăsi antrenorul nici după ce va trece pragul senioratului).

Suporterul. Cel mai mult se bucură de succesele lui Şerban fratele său — Virgil. După fiecare record îl sărută. Dar Virgil nu face atletism. A fost bolnav în copilărie. Prin fratele său, Virgil trăieşte bucuria zborului.

H. C.

MAGAZIN sportiv

ÎN PLIN VIRAJ

Mutarea centrului de greutate al «nălucilor gheţii» la Sinaia s-a bucurat de un mare succes de public, care a dovedit că s-ar putea (cine ştie?) reînnoda firul performanţelor bune. Recent disputatele întreceri, dotate cu diferite trofee, printre care şi titlul republican, au prilejuit depistarea unor reale talente. Nu mai există, acum, nici un motiv pentru reintrarea în anonimat a acestui sport. Iar primul pas îl constituie, în acest sens, organizarea a cît mai multe concursuri de săniuţe şi skeleton. Priviţi imaginea: nu v-ar tenta o «curbă» cu 100 km/oră?

Reflectarea tradiţiei

In bogata moştenire a antichităţii greceşti, exerciţiul fizic ocupă un loc de seamă. Nici nu e de mirare: pe aceste meleaguri au luat naştere Jocurile Olimpice, cea mai mare competiţie sportivă a lumii. Iată că şi filatelia reflectă tradiţia sportivă a antichităţii. Alăturat, se poate vedea felicitarea filatelică de Anul Nou a federaţiei de atletism din Grecia — SEGAS: sus, coperta; jos, timbrele din felicitare, reprezentînd diferite produse ale artei antice avînd legătură cu sportul.

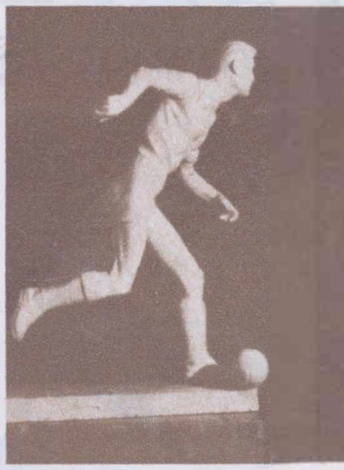

AMINTIRI

Handbaliştii dinamovişti îşi amintesc cu plăcere de deplasarea făcută în Suedia pentru meciul din cadrul C.C.E. cu echipa R.I.K. Göteborg. La sosirea pe aeroportul din Copenhaga — în tranzit — ei au avut prilejul (după cîţi ani?) să se plimbe din nou cu... trotineta (foto 1). Acest mijloc de locomoţie este oferit pasagerilor pentru o mai rapidă deplasare prin incinta aeroportului.

Deşi iubitori ai handbalului, dinamoviştii au jucat şi... hochei (foto 2), dar nu pe gheaţă, ci în salonul de jocuri distractive al hotelului din Göteborg. Bucuria cea mai mare însă a fost victoria cu 24—11 în faţa campioanei Suediei.

„FOTBALISTUL"

Numele sculptorului Constantin Iordache este binecunoscut iubitorilor sportului, pentru bunul motiv că... şi el face parte dintre ei. Iar acest lucru se reflectă şi în operele sale. Iată în fotografie «Fotbalistul» lui C. Iordache, statuetă pe care autorul intenţionează să o dedice celui mai bun dintre fotbaliştii anului 1965.

VITRINA CU CĂRŢI

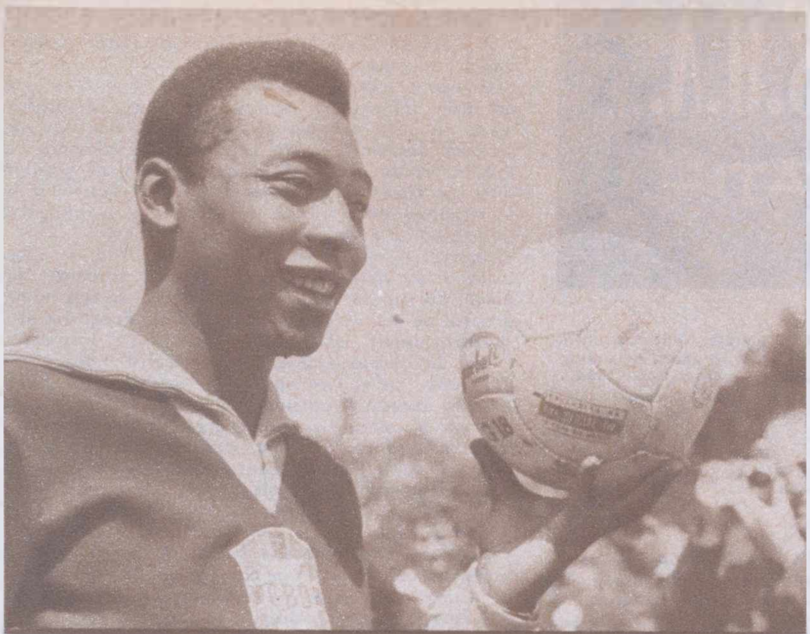
Lucrări apărute în Editura U.C.F.S.

SIMBIOZA Pele și mingea. Una din marile simbioze ale sportului mondial. Cunoscutul jucător brazilian, pe care unele știri îl dau ca sigur la Internazionale în sezonul viitor, continuă, însă, la Santos. De altfel, e greu de presupus că Angelo Moratti, președintele lui Internazionale, va izbuti să-l zmulgă Braziliei, mai ales acum, cînd mai e un an pînă la campionatul mondial de la Londra.

SIR STANLEY MATTHEWS continuă să joace și să dea autografe. Pentru 28 aprilie el și-a anunțat ultimul meci, meciul jubileului, cînd echipa sa, Stocke City, va înfrunta o selecționată de super-vedete mondiale, printre care Di Stefano, Denis Law și alții. «Gurile rele» susțin însă că meciul jubileu e doar o «capcană», pentru că «bătrînul vrăjitor» intenționează să continue.

CALEIDOSCOP

● Puțini sînt aceia care apreciază cum se cuvine munca femeii ce se ocupă «numai» de menaj. Ba chiar unii afirmă că nu face mai nimic. Iată însă, calculate cu mare scrupulozitate, cîteva din activitățile ei. În timp de un an, gospodina unei case cuprinzînd patru persoane (care dispune și de toate mijloacele mecanice înlesnitoare) ridică greutăți echivalente cu patru automobile Volkswagen, se apleacă de 36 500 de ori și parcurge, aproape alergînd, 3 650 de kilometri! Sport, nu glumă...

● Statistica recordurilor din Statele Unite reprezintă prin ea însăși... un record. Astfel, se ține evidența punctelor înscrise în meciurile mai puțin importante de baschet. De curînd, presa de specialitate s-a ocupat de un astfel de record: George Maes, din echipa de baschet a școlii Santa Cruz (New-Mexico), a înscris în meciul cu echipa școlii medii Jemez Mountain 81 de puncte — 39 de coșuri și 3 aruncări libere. Pentru un meci școlăresc, e ceva!

● Finlanda se pare că nu e numai Țara Lacurilor, ci și a... saunelor, a băilor de aburi. După statisticile oficiale, există aici 577 614 băi, dintre care 342 931 se află în construcții special amenajate, adică exclusiv destinate acestei întrebuințări. Fiecare a doua casă din Finlanda dispune deci de o «sauna»!

● «Olimpicii» sînt din ce în ce mai înalți, fapt atestat de cercetările antropologilor sportivi. Sporul mediu în înălțime și în greutate este de aproximativ 7 cm și 10 kg între edițiile 1928 și 1960. Se pare (deși cercetările nu s-au terminat) că la Tokio creșterea a fost și mai mare. Cum vor arăta «olimpicii» din 1976?!?

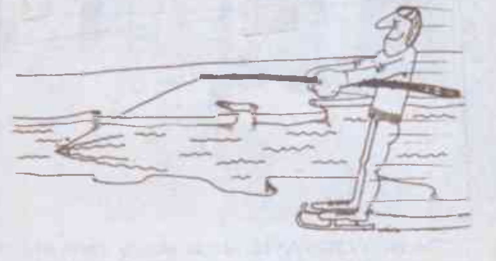
CALEIDOSCOP

Suporterul... suporterelor

Cu ușurință, relaxat chiar, voinicul cu nr. 79 pe piept suportă două... suportere ale echipei în care joacă. Nu ne îndoim că v-ați dat seama, Harry Schuh (așa-l cheamă pe acest Hercule ultramodern echipat) este practicant al fotbalului american. Prin urmare, nu e nevoie nici să precizăm la ce-i este necesară forța.

FĂRĂ CUVINTE

Desene de
V. CRĂIȚĂ

HOCHEI... MIXT

Palmaresul de invidiat pentru orice sportiv, de care dispun jucătorii indieni de hochei pe iarbă nu e un secret pentru nimeni. Aproape pe orice stadion au evoluat, purtătorii tradiționalei coafuri și ai nu mai puțin tradiționalei bărbi, numindu-se aproape toți Singh, au repurtat victorie după victorie. Mai puțin cunoscută este însă existența unor competiții mixte, între echipe masculine și feminine, care se desfășoară chiar și pe stadioane, ca de pildă cel Național din Delhi (în fotografie).

NOTE DE CĂLĂTORIE DIN S.U.A.

— SPORTUL ÎN UNIVERSITĂŢI —

După cum se ştie, antrenorul romin de baschet Vasile Popescu a vizitat sportul american la el acasă, timp de trei luni, la invitaţia Departamentului de Stat. În afară de urmărirea indeaproape a pregătirilor şi a competiţiilor din sezonul baschetbalistic 1964—1965, în principalele centre sportive din S.U.A., el a participat şi la un curs de perfecţionare sub egida clubului sportiv «Philips 66». Lecţiile au fost predate de unii dintre cei mai buni antrenori din patria baschetului. Au mai participat 8 antrenori din alte ţări.

La rugămintea redacţiei noastre de a relata unele impresii din această «croazieră sportivă», Vasile Popescu ne redă în acest număr unele observaţii cu caracter general privind organizarea activităţii sportive în universităţile americane.

Practicarea sportului în mod organizat este de dată recentă în universităţile americane. Sportul a fost «importat» acum aproximativ 125 de ani din Anglia, de către imigranţii care nu voiau să renunţe în **lumea nouă** la exerciţiile atletice cu care se obişnuiseră acasă. Cei care au plantat mentalitatea sportivă în aceste universităţi au fost profesorii englezi, scoţieni şi irlandezi imigraţi în America.

Din dorinţa de a stabili un campion, s-a ajuns la disputarea campionatelor studenţeşti, care sînt astăzi bine înrădăcinate în tradiţia universităţilor. Ba mai mult, s-a recunoscut că în această «activitate de joacă» sînt ascunse nu numai valori de educaţie şi de sănătate, dar şi o sursă de venituri provenite din vînzarea biletelor pentru competiţiile sportive. La jocurile de baschet ale Universităţii California din Los Angeles, pe care le-am vizionat în timpul vizitei mele, au fost în medie 12 000 de spectatori. Un bilet costa între 1,50 şi 4 dolari! De altfel, această echipă a cîştigat — neînvinsă — campionatul amator al S.U.A. şi numără în rîndurile sale valori certe ca **Goodrich** (selecţionat în formaţia celor mai buni — **All America Stars**), **Eriksson** (cel mai bun pivot amator din S.U.A.) şi **Lacey** (socotit drept un **Bill Russel** al echipelor de amatori).

Asociaţiile sportive ale universităţilor au început, din motivele de mai sus, să se preocupe în mod deosebit de alcătuirea unor formaţii puternice, pentru care caută să angajeze antrenori — **coaches** — dintre cei mai buni, cu care încheie contracte pe un an. Bineînţeles, aceste contracte se reînnoiesc în fiecare an, dacă se obţin rezultate bune. De exemplu, **Johnny Wooden,** antrenorul-şef al echipei de baschet **U.C.L.A.** (Universitatea California din Los Angeles), conduce de 17 ani antrenamentele acesteia.

Preferinţa ce se acordă diferitelor discipline în universităţi variază. Totuşi, fotbalul american ocupă invariabil primul loc. În afară de California, unde atletismul este pe locul II în acest clasament, baschetul secundează cu succes fotbalul în popularitate. Din cîte mi s-a spus există aproximativ 20 de milioane de jucători de baschet... Urmează apoi celelalte sporturi, cum ar fi: **base-ball**-ul, înotul, tenisul etc.

Sezoanele de competiţii pentru diferitele discipline sportive de mare popularitate sînt foarte precis delimitate, şi anume:

— fotbalul american — din septembrie (începutul anului şcolar) pînă la finele lunii noiembrie;

— baschetul — de la 1 decembrie pînă la finele lui martie;

— base-ball-ul — din aprilie pînă în iunie.

ÎN FOTOGRAFIE, de la stînga spre dreapta, în faţa drapelului ţării respective, antrenorii participanţi la «tabăra» Bartlesville: Phedon Matheu (Grecia), Vasile Popescu (Rominia), Mohammed Balha (Libia), Muktar Sayed (Maroc), Ramiro Fernando Escalante (Ecuador), Carlton Hilton Clark (Trinidad-Tobago), Mohammed Senoussi (Tunisia), Vladimir Heger (Cehoslovacia) şi Rolando Leonidas Guerrero (Argentina).

În California, atletismul concurează puternic base-ball-ul, sezoanele coincid.

Celelalte sporturi, care nu prezintă o chiar atît de mare importanţă pentru spectatori, se intercalează cu cele trei-patru sporturi aşa-zise majore. Această despărţire între sezoanele de competiţii a fost întocmită deliberat astfel, pentru a da posibilitate spectatorilor să urmărească toate sporturile în succesiunea unui an. Se evită deci o fărîmiţare a interesului şi a veniturilor.

Sportul — mai bine-zis, educaţia fizică — reprezintă o activitate obligatorie pentru studenţii din primii doi ani de studii universitare. Li se lasă numai dreptul de a-şi alege sportul preferat. **Freshmann**-ii şi **sophmore**-ii, adică studenţii anilor I şi, respectiv, II sînt în permanenţă controlaţi foarte îndeaproape din punct de vedere sportiv şi medical prin teste. Acestea apreciază judicios pregătirea fizică şi tehnică, precum şi funcţiile vitale ale organismului. Frecvenţa la lecţii este foarte bună, deoarece printre tinerii americani domneşte concepţia că o cultură sănătoasă nu se poate dezvolta decît într-un organism sănătos, sau — cum spune dictonul latin — **mens sana in corpore sano**.

Această obligativitate a sportului în învăţămîntul superior îi dă sportului de competiţie, **performanţei,** o ultimă posibilitate de selecţionare a talentelor: descoperirea acelora care nu au putut să se dezvolte la timp în **high school**, şcoala medie, din diferite motive, şi de a-i repartiza sportului.

Cei care nu sînt suficient dotaţi, care nu fac parte din nici o echipă reprezentativă a universităţii, au aceleaşi posibilităţi de practicare a sportului favorit ca şi colegii lor mai dotaţi, pe unul dintre numeroasele terenuri ale universităţii. Toate universităţile pe care le-am vizitat au numeroase terenuri şi săli pentru practicarea diferitelor sporturi. De exemplu **U.C.L.A.** are două săli pentru jocuri, băieţi şi fete (în care se pot disputa simultan patru meciuri de baschet de exemplu), opt terenuri de volei (care a început să se bucure de o atenţie demnă de... atenţie), 12 terenuri de tenis, 4 terenuri de fotbal american, două terenuri de **soccer** (fotbalul nostru), o pistă de atletism şi un teren de aruncări. (Am specificat referitor la săli **băieţi şi fete** deoarece în mod normal sălile şi programele nu sînt comune ambelor sexe). În luna ianuarie se afla în faza finală a construcţiei o sală putînd cuprinde 15 000 de spectatori, care va fi gata în luna iunie. Toate aceste **locuri de antrenament** sînt situate în **campus**-ul universităţii, **«în faţa uşii»** am spune, pentru ca studenţii să nu mai piardă timp cu drumul **la şi de la** teren.

Tot ce este necesar pentru practicarea sportului se pune la dispoziţie de către universitate: echipament, materiale etc. Fiecare student are la dispoziţie dulapul său propriu, pe care-l obţine în schimbul unei taxe lunare sau anuale, putînd veni la antrenament în haine de stradă, fără bagaj, schimbîndu-şi ţinuta acolo.

Antrenamentele au loc în toate universităţile americane, pentru toate echipele — indiferent de disciplină —, între orele 15 şi 18, zilnic; în acest interval nu există **nici un fel** de alte activităţi didactice sau culturale. Cursurile au loc **înainte** sau **după** aceste ore. Cele trei ore de educaţie fizică fiind recunoscute ca absolut necesare pentru pregătire şi perfecţionare, sînt rezervate exclusiv activităţii sportive.

De altfel, după părerea mea, unul dintre cele mai importante **secrete** ale sportului nord-american îl constituie **organizarea,** în care cei mai buni meseriaşi în ale educaţiei fizice şi sportului lucrează **jos,** la şcoli medii şi universităţi.

VASILE POPESCU
antrenor al lotului republican masculin de baschet

SPORT

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta 16, raionul 30 Decembrie, Bucureşti. Telefoane: 11.91.13 şi 11.10.05. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale din ţară, iar în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni—15 lei; 6 luni —30 de lei; 1 an—60 de lei.

Publicitate: Agenţia de publicitate Editura Scînteia, Piaţa Palatului R.P.R., blocul 8, telefon 14.15.16.

Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUŢEAN. Corector: Gh. RANETTI.

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

43.806

Lei 2,50

DE LA CORESPONDENȚII NOȘTRI

CAMPIONATUL ȘCOLAR

Orașul Abrud a găzduit de curînd întrecerile de schi ale școlarilor din regiunea Cluj. Lupta pentru primele locuri s-a dat între reprezentanții raioanelor Cluj și Cîmpeni care au dominat toate probele. Slalomul uriaș și slalomul special (băieți și fete) au fost ciștigate de reprezentanții Clujului, iar probele de fond și ștafetă de către reprezentanții raionului Cîmpeni. Iat-o în fotografia alăturată pe cîștigătoarea cursei de 3 km fond, eleva Maria Scrob de la Școala medie „Horia, Cloșca și Crișan" din Abrud.

Prof. VLADIMIR VESCAN
— Abrud —

De aici a pornit întrecerea

Lăcătușul Petre Bobilcă de la «mecanic șef» s-a prezentat la asociația sportivă cu o halteră formată din universale de strung și o bară. Această halteră improvizată cîntărește 50 kg. De la această inițiativă au început de fapt întrecerile Spartachiadei de iarnă a tineretului la uzina «Elastic» din Sibiu.

Vă redăm mai sus un aspect din întrecerea celor peste 300 de participanți numai la disciplina haltere. Mihai Biltz din secția «spirale reci» ridică haltera pentru a opta oară consecutiv.

IOAN PIETRARU
— Sibiu —

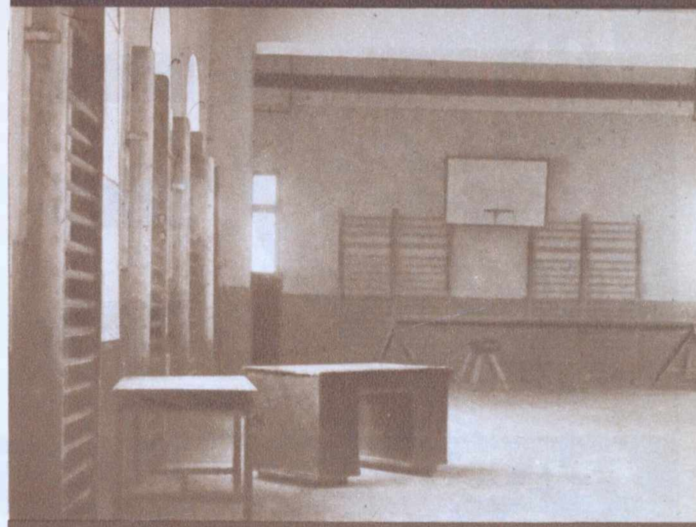
PE PÎRTIILE DIN BUȘTENI

Corespondentul nostru VICTOR ZBARCEA din Bușteni ne-a trimis această imagine de la faza I a Cupei R.P.R. de fond la schi pe anul 1965 care s-a desfășurat pe pîrtiile din Bușteni.

În fotografie, doi concurenți de la Armata Brașov, Stelian Drăguș (stînga) și Virgil Alexandrescu în ștafeta de 3 × 10 km.

FOTOCRITICA

În timpul iernii, o mare parte din activitatea sportivă este transferată în săli. Aceasta este regula. Excepția care are rostul să întărească regula se găsește — după cum declară localnicii — de ani de zile în orașul Rădăuți. Sala este încăpătoare, are tot ce trebuie, chiar și... birouri (după cum se vede în fotografie). Un singur lucru îi lipsește: căldura. Caloriferele — din cauză că sînt defecte, și sînt defecte pentru că «administratorul» I.M.I.L. nu le repară, iradiază numai frig. Din această cauză sala este nepopulată (după cum se vede în fotografie), iar sportivii rădăuțeni nu-și transferă activitatea în sală, adică fac excepție.

POȘTA REDACȚIEI

NICU DUMITRU — București. 1) Da, a apărut o culegere cifrica de performanțe și recorduri atletice intitulată «O jumătate de secol de atletism romînesc». Dacă nu o mai găsiți în librării, înseamnă că s-a epuizat și noi nu vă putem ajuta în această privință. 2) Proba de 300 m nu a figurat nici o dată în programul atletic al J.O. 3) Linia desenelor trimise ne-a plăcut dar, exceptînd «Maratonul», poantele caricaturilor sînt mult prea ermetice. Așteptăm explicații suplimentare...

PETRICĂ SÎRBU—Craiova. Iată echipa Romîniei care a învins reprezentativa de fotbal a Spaniei la București (26 noiembrie 1962) cu 3—1: Voinescu — Popa, Nunweiller III, Ivan — Petru Emil, Koszka — Pîrcălab, Constantin, Manolache, Gergeli, Tătaru.

SLIM — București. Atît linia cît și ideile caricaturilor dv. trădează preocupări de începător în această direcție. Exersați mai mult și cînd veți realiza ceva mai bun vă vom publica cu plăcere.

NICOLAE DRĂGUȚ — Constanța. Considerați că dacă jucătorii de fotbal ar executa loviturile de la 11 m stînd cu... spatele la portar deci, lovind mingea cu călcîiul, portarii nu ar mai putea observa locul spre care se îndreaptă balonul. Noi credem mai de grabă că cel care nu va ști nici o dată unde se duce mingea va fi (în poziția «gîndită» de dv.) tocmai executantul loviturii...

FL. LAZĂR — București. Ideia caricaturii cu boxerii este cunoscută. Chiar noi am publicat nu de mult ceva asemănător. Așteptăm altceva.

ELLY IONESCU — Pitești. 1) Iată adresa clubului Dinamo din București: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 43, raionul 1 Mai, București. Lui Nunweiller VI îi puteți scrie la club. 2) Pentru «Poșta magazin» a ziarului Sportul popular este valabilă adresa la care ne-ați trimis nouă scrisoarea.

I. MIHOR — Caransebeș. Din lipsă de spațiu vă răspundem numai la trei din cele... 17 întrebări. 1) Echipa C.F.R. Turnu Severin a cîștigat Cupa Romîniei — ediția 1943, învingînd în finală Sportul Studențesc cu 4—0 (2—0). 2) Fotbaliștii de la Rapid București au intrat, pînă acum, în posesia Cupei de sapte ori: în 1935, 1937, 1938, 1939, 1940, 1941 și 1942. 3) Fostul fotbalist Ștefan Dobai nu mai antrenează în prezent nici o echipă.

În orice ocazie
în excursii
la munte
la mare
RADIO-RECEPTORUL CU TRANZISTORI
Electronica S 631 T
Electronica
MCI DGCMC
● Receptor portabil, de buzunar, superheterodină, cu cablaj imprimat, echipat cu 6 tranzistori şi 2 diode cu germaniu ● Permite ascultarea emisiunilor pe unde medii şi lungi ● Sensibil şi selectiv ● Audiţie în difuzor sau cască ● Dimensiuni : 142 x 87,5 x 40 mm ● Greutatea, inclusiv bateriile: 520 gr ● Antenă de ferită interioară şi bucşe pentru antenă exterioară ● Alimentarea: 4 baterii cilindrice de 1,5 V fiecare, montate în interiorul casetei ● Receptorul este îmbrăcat într-o husă de piele prevăzută cu o curea de purtare ● Piese de schimb asigurate ● Preţul 900 lei.